

Sygn. akt XVII AmA 34/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu 30 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z udziałem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P.

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 marca 2018 r. nr (...)

1. Oddała odwołanie;

2. Zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmA 34/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK, pozwany), decyzją z dnia 26 marca 2018 r., nr (...)

I. na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 229 ze zm., dalej: uokik), uznał za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, działania przedsiębiorcy (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. (dalej: powód, Przedsiębiorca, Spółka, (...)), polegające na:

1. wprowadzającym w błąd informowaniu lub nieinformowaniu konsumentów, w związku ze składaniem propozycji zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o:

a) tożsamości przedsiębiorcy składającego propozycję zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych poprzez sugerowanie konsumentom, że czynność prawna ma zostać dokonana z innym niż (...) podmiotem, co narusza

art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 3 ze zm. (dalej: upnpr),

b) wysokości opłat abonamentowych poprzez nieprzekazywanie konsumentom informacji, że podawana w trakcie składania propozycji zawarcia umowy obniżona kwota abonamentu obowiązuje jedynie przez pierwsze dwa okresy rozliczeniowe, a nie przez cały czas trwania umowy zawartej na warunkach promocyjnych oraz poprzez niezamieszczenie w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych wysokości opłat miesięcznych, które konsument zobowiązany jest ponosić na podstawie zawartej umowy, co narusza art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 4 pkt 3 w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr,

oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów,

2. utrudnianiu konsumentom skorzystania z prawa odstąpienia od umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z Przedsiębiorcą poprzez:

a) nieinformowanie konsumentów o prawie do odstąpienia od umowy,

b) niewydawanie konsumentom wzoru formularza odstąpienia od umowy,

co narusza art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 4 pkt 5 w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów;

3. nedoręczaniu konsumentom podczas zawierania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pełnej dokumentacji umownej, co narusza art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów;

4. żądaniu od konsumentów zapłaty za dodatkowe usługi realizowane w związku z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, które nie zostały zamówione przez konsumentów, co narusza art. 9 pkt 6 upnpr oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów

i nakazał zaniechania ich stosowania,

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 106 ust. 7 pkt 1 uokik, nałożył na (...) sp. z o. o. z siedzibą w W.:

1. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt I.1a sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 303 404 zł,

2. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt I.1b sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 303 404 zł,

3. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt I.2 a i b sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 303 404 zł,

4. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt I.3 sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 303 404 zł,

5. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, w zakresie opisanym w pkt I.4 sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 303 404 zł.

III. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 uokik w zw. z art. 83 uokik w zw. z art. 263 § 1 k.p.a. i art. 264 § 1 k.p.a. postanowił obciążyć powoda kosztami postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 162,20 zł oraz zobowiązał do ich zwrotu.

(...) sp. z o. o. z siedzibą w W., w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa UOKiK w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 106 ust. 1 uokik w zw. z art. 83 uokik w zw. z art. 110 k.p.a. polegające na ustaleniu wysokości nałożonych na Spółkę kar pieniężnych na podstawie obrotu osiągniętego przez przedsiębiorcę w roku obrotowym 2016, podczas gdy Decyzja została wydana i skutecznie doreczona w dniu 26 marca 2018 r., a więc kary pieniężne powinny być nałożone na podstawie obrotu osiągniętego przez powoda za rok obrotowy 2017.

2. naruszenie art. 106 ust. 7 uokik poprzez jego błędne zastosowanie i wyliczenie kary na podstawie obrotu osiągniętego przez Spółkę w roku 2016, podczas gdy w chwili wydania Decyzji Spółka posiadała sprawozdanie finansowe za 2017 r. datowane na 16 marca 2018 r., odpowiednie dane finansowe niezbędne do ustalenia obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, tj. dane za rok 2017 podczas gdy Prezes UOKiK nawet nie wezwał przedsiębiorcy do przekazania danych dotyczących obrotu za 2017 r.

3. naruszenie art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez zaniechanie wskazania w opisie czynów podlegających ukaraniu czasookresu ich popełnienia, co powoduje, że Spółka potencjalnie po raz kolejny może zostać ukarana przez Prezesa UOKiK karą pieniężną za ten sam czyn, co stanowi w myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

4. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez nałożenie na Przedsiębiorcę pięciu kar pieniężnych za czyny stanowiące zdaniem organu praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, które łącznie stanowią (...) % obrotu osiągniętego przez Spółkę w roku obrotowym przyjętym przez organ za rok poprzedzający rok nałożenia kary, tj. roku 2016, co stoi w sprzeczności z ustawowym ograniczeniem wysokości kary pieniężnej, jaką organ może nałożyć na przedsiębiorcę w drodze decyzji.

5. naruszenie art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik w zw. z art. 111 ust. 2 uokik w zw. z art. 111 ust. 3 pkt 2 uokik w zw. z art. 111 ust. 4 pkt 2 uokik poprzez nałożenie na Spółkę pięciu kar pieniężnych każda w niemal maksymalnym jej wymiarze skutkiem:

- uwzględnienia okoliczności obciążającej jakim była umyślność działania Spółki, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do dokonania takich ustaleń,

- uwzględnienia okoliczności w postaci długotrwałości stosowania zarzucanych Spółce praktyk, podczas gdy organ nie ustalił dokładnego czasookresu ich stosowania.

- pominięcia faktu, że dotychczas Spółka nie była karana.

6. naruszenie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez uznanie, że wskazane w zaskarżonej decyzji zachowanie naruszające zbiorowe interesy konsumentów podejmowane jest przez Spółkę w sytuacji, gdy wszelkie działania związane z procesem zawierania umów były podejmowane przez pracowników/współpracowników podmiotów zewnętrznych współpracujących z Przedsiębiorcą, a więc inny podmiot niż Spółka.

7. naruszenie art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik w zw. 106 ust. 1 pkt. 4 uokik poprzez bezrefleksyjne przypisanie do każdego konkretnego naruszenia (pkt I ppkt 1-5 decyzji) kary w wysokości(...) % obrotu Spółki, podczas gdy to rodzaj, zakres i skala ewentualnego naruszenia winna warunkować wysokość kary za to poszczególne naruszenie przy ustawowym ograniczeniu, że łączna wysokość nałożonej kary nie może przekroczyć 10 % przychodu Spółki.

8. naruszenie art. 26 ust. 1 i ust. 2 uokik w zw. z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, jak również art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr oraz art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 4 pkt 3 w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr poprzez uznanie, że powód stosuje zakazane praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów opisane w pkt I ppkt 1 decyzji, a następnie nałożenie za powyższe zachowanie dwóch kar pieniężnych

w wysokości 303 404 zł w sytuacji, gdy w rzeczywistości powód nie stosował zarzucanych praktyk sprzedażowych i nie wprowadzał w błąd konsumentów.

9. naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik w zw. z art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 upnpr oraz art. 4 ust. 2 upnpr oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez uznanie, że powód stosuje zakazane praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów wskazane w pkt I ppkt 2 a) i b) oraz pkt 3 decyzji, a następnie nałożenie za powyższe zachowanie dwóch kar pieniężnych w wysokości 303 404 zł za każde naruszenie, w sytuacji gdy w rzeczywistości powód spełniał wszystkie obowiązki informacyjne względem konsumentów, przekazywał konsumentom wszystkie dokumenty związane z zawartą umową oraz należycie informował o prawie odstąpienia od umowy.

10. naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik w zw. z art. 9 pkt 6 upnpr oraz 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez uznanie, że powód stosuje zakazane praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów wskazane w pkt I ppkt 4 decyzji, a następnie nałożenie za powyższe zachowanie kary pieniężnej w wysokości 303 404 zł, w sytuacji gdy w rzeczywistości konsumenci dobrowolnie i świadomie zamówili usługi dodatkowe wynikające z umowy.

11. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik i art. 111 uokik poprzez nieuwzględnienie w decyzji okoliczności i stopnia naruszenia przepisów uokik, a w rezultacie nałożenie nadmiernie dolegliwej kary pieniężnej nieadekwatnej do zakładanych celów kary, z uwagi na to, że ukaranie przedsiębiorcy karą w wysokości 1 517 020 zł wykracza poza prewencyjny cel kary prowadząc do ograniczenia konkurencji na rynku usług telekomunikacyjnych.

12. naruszenie art. 6 i art. 7 k.p.a. w zw. z art. 83 uokik poprzez niewyjaśnienie przez Prezesa UOKiK stanu faktycznego przed wydaniem decyzji oraz naruszenie zasady prawdy obiektywnej polegające w szczególności na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, jak również nieobiektywnym przedstawieniu stanu faktycznego sprawy na niekorzyść powoda.

13. naruszenie art. 77 § 1 k.p.a. w zw. 83 uokik poprzez pominięcie przez Prezesa UOKiK istotnych dla rozstrzygnięcia postępowania dowodów, w szczególności faktu, że każdy konsument, który zawiera umowę ze Spółką podpisuje, m.in. dokument Oświadczenia Abonenta, w których składa oświadczenia przeczące zarzutom Prezesa UOKiK odnoszące się do rzekomych nieuczciwych praktyk przedsiębiorcy w procesie pozyskiwania klientów, co w konsekwencji doprowadziło do wydania decyzji bez wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego co tym samym doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w oparciu o jednostronny i tendencyjnie wybrany materiał dowodowy, co wskazuje, że materiał dowodowy jest niejako dobrany do wcześniej przyjętej ustalonej przez organ tezy.

14. naruszenie art. 80 k.p.a. w zw. z 83 uokik poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez błędną ocenę, że całokształt materiału dowodowego zgromadzonego przez Prezesa UOKiK w postępowaniu potwierdził, że Spółka dopuściła się naruszeń określonych w pkt I decyzji.

15. naruszenie art. 26 uokik w zw. art. 24 uokik poprzez wydanie decyzji pomimo braku stwierdzenia (udowodnienia), że Spółka dokonuje praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, które zarzucane były przedsiębiorcy w postępowaniu.

16. naruszenie art. 51 uokik poprzez wydanie decyzji na podstawie dokumentów nie będących oryginałami lub na podstawie dokumentów, które zostały niewłaściwie poświadczane za zgodność z oryginałem przez osoby nieuprawnione, a więc nie mogły być dowodami z postępowaniu przez Prezesem UOKiK.

17. naruszenie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 84 uokik poprzez oparcie decyzji na niewiarygodnych dowodach w postaci dokumentów prywatnych stworzonych bezpośrednio przez konsumentów (oświadczenia jednostronne) co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej oceny stanu faktycznego i przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz powoduje, że materiał dowodowy będący podstawą dla ustalenia faktów jest wybiórczy, jednostronny i ma na celu udowodnić przyjętą przez organ tezę o rzekomych naruszeniach Spółki.

18. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 uokik tj. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, ustalenie stanu faktycznego w sposób nieobiektywny i jednostronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, posługując się nieracjonalnymi argumentami, jak również pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

- 1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,**
- 2. zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nałożenia na powoda kar pieniężnych, tj. w pkt II ppkt 1-5 decyzji, poprzez nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości istotnie mniejszej niż określona w decyzji oraz w granicach odpowiadających ustawowemu ograniczeniu do łącznej wysokości 10% obrotu przedsiębiorcy za rok poprzedzający rok nałożenia kary,**
- 3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.**

ad.1) Powód wskazał, że mimo wydania zaskarżonej decyzji w dniu 26 marca 2018 r., Prezes UOKiK za podstawę do ustalenia wymiaru nałożonych decyzją kar pieniężnych przyjął dane o wysokości obrotu Spółki z roku 2016. Zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik miarodajny do ustalenia wysokości kary był poziom obrotu z roku 2017. Wymierzenie kar na podstawie obrotu z roku 2016 stanowiło naruszenie art. 106 ust. 1 uokik i uzasadnia wniosek o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

ad.2) Podniósł, że Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę karę w wysokości do 10% obrotu z roku obrotowego poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji. W przedmiotowej sprawie na podstawie obrotu z roku 2017. Prezes UOKiK nie wyjaśnił w decyzji okoliczności, którymi kierował się nakładając na Spółkę kary pieniężne w sposób niezgodny z art. 106 ust. 1 uokik, na podstawie obrotu z 2016 roku. Pozwany wskazał tylko, iż Spółka nie dysponuje danymi finansowymi do ustalenia obrotu brutto za rok 2017, więc zasadne było uwzględnienie jako podstawy wymiaru kar, obrotu osiągniętego przez (...) w roku obrotowym 2016. Prezes UOKiK zastosował więc w tym zakresie art. 106 ust. 7 uokik. Powód oświadczył, że w dniu wydania decyzji Spółka posiadała sprawozdanie finansowe z 16 marca 2018 r., zawierające dane finansowe do ustalenia poziomu obrotu za rok 2017. Prezes UOKiK nie miał podstaw do zastosowania w sprawie art. 106 ust. 7 uokik. Nie wystąpił jednak do Spółki o przedstawienie danych za rok 2017. Zdaniem powoda automatyczne przyjęcie, iż w dacie wydawania decyzji Spółka nie posiadała danych finansowych pozwalających na ustalenie wymiaru kary na podstawie obrotu z roku poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji oraz niepodjęcie działań w celu uzyskania danych za rok 2017 stanowiło naruszenie zasad wymierzania przez organ kary administracyjnej. Ze znajdujących się w aktach administracyjnych notatki służbowej z dnia wydania decyzji tj. 26 marca 2018 r. wynika, że na podstawie danych z właściwego dla (...) urzędu skarbowego oraz KRS Prezes UOKiK uzyskał informacje o niezłożeniu przez Spółkę sprawozdania finansowego ze rok 2017. Powód zaznaczył, iż ze względu na święta dzień 31 marca 2018 r. był wolny od pracy, Spółka złożyła CIT – 8 do urzędu skarbowego w dniu 3 kwietnia 2018 r. W ocenie powoda zastosowanie przez Prezesa UOKiK w sprawie art. 106 ust. 7 uokik było oczywistym naruszeniem tego przepisu.

ad.3) Powód zauważył, że przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnia okres naruszenia. Pozwany był więc zobowiązany do ustalenia w decyzji tej okoliczności. Mimo tego w sentencji oraz uzasadnieniu decyzji przy opisie czynów zabronionych nie wskazano okresu ich popełnienia. Brak wskazania w sentencji decyzji, w jakim okresie trwały zarzucane naruszenia uznał powód za wadę kwalifikowaną, uniemożliwiającą badanie prawidłowości ustalenia wysokości kary w zw. z długością trwania okresu naruszenia i uzasadniającą postawienie zarzutu nieważności decyzji.

ad.4) Nałożenie na Spółkę pięciu kar w łącznej wysokości 1 517 020 zł co stanowi (...) % obrotu osiągniętego w 2016 r. uznał powód za sprzeczne z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, zgodnie z którym Prezes UOKiK nie może stosować sankcji administracyjnych, które nie zostały wyraźnie sformułowane w przepisie prawa. Może nałożyć w decyzji karę do wysokości 10 % obrotu z roku poprzedzającego wydanie decyzji. Nawet, gdyby przyjąć, że podstawa do ustalenia wymiaru kary została przyjęta prawidłowo, nałożona decyzją kara przekracza znacznie limit wyznaczony w powołanym przepisie. Powód powołał się na przyjęte w orzecznictwie i doktrynie stanowisko zakazujące organom administracji podejmowania działań zmierzających do wykładni rozszerzającej przepisów o karach administracyjnych. Do ustalania wymiaru kary należy stosować wyłącznie wykładnię językową. Zobowiązanie Spółki do zapłaty po przeprowadzeniu jednego postępowania i na podstawie jednej decyzji kary pieniężnej stanowiącej (...) % obrotu uznał powód za pozbawione podstawy prawnej. Nałożenie kary pieniężnej w sposób przyjęty w zaskarżonej decyzji byłoby możliwe jedynie, gdyby zezwalał na to wyraźny przepis prawa. Nałożenie kary w wysokości określonej w decyzji uznał powód za sprzeczne z zasadą celowości i proporcjonalności kary. Wymiar kary powinien być ustalony na poziomie niezbędnym dla skutecznej ochrony nadrzędnego dobra prawnego, której nałożenie kary ma służyć. Nałożoną karę uznał powód za niewspółmierną do naruszeń oraz godzącą w interesy Spółki. Tak duże obciążenie finansowe wpłynie na bieżącą działalność Spółki lub doprowadzi do jej upadłości. Zdaniem powoda z wykładni językowej art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik wynika, że gdyby Prezes UOKiK prowadził w stosunku do każdego zarzutu oddzielnie kilka postępowań, w każdej wydanej decyzji mógłby nałożyć karę pieniężną do 10 % obrotu.

ad.5) Powód wskazał, że przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej pozwany powinien stosować wymienione w art. 111 uokik okoliczności łagodzące i obciążające. Zarzucił pozwanemu, że nie uwzględnił żadnych okoliczności przemawiających za zmniejszeniem wymiaru kary. Podniósł, że ustalając wymiar kary pozwany uznał, że Spółka działała umyślnie, co miało wpływ na wysokość nałożonej kary. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że działanie Spółki miało charakter umyślny. Zawarte w decyzji twierdzenie o umyślności działania Spółki uznał powód za przypuszczenia nieoparte dowodami. Powód wskazał, że Spółka pozyskuje abonentów za pośrednictwem tzw. agentów. Spółka stosuje restrykcyjne procedury sprzedażowe, które na mocy zawartych umów muszą być przestrzegane przez pośredników. Spółka wprowadziła Zasady Ochrony Konsumentów i Procedurę Współpracy. Za naruszenie warunków pozyskiwania abonentów partnerom sprzedażowym grożą kary i natychmiastowe wypowiedzenie umowy. Ponadto za niezgodne z umową zdobywanie abonentów partnerom sprzedażowym nie wypłacano wynagrodzenia. Zdaniem powoda w sytuacji, kiedy Spółka wprowadziła mechanizmy prewencyjne nie można zgodzić się z Prezesem UOKiK, że naruszenia prawa w procesie pozyskiwania abonentów były umyślnym działaniem Spółki. Powód dodał, iż Prezes UOKiK wymierzając kary przyjął, że stosowanie praktyk było długotrwałe, co jest sprzeczne z opisanym brakiem wskazania okresu stosowania praktyki przez Spółkę. Podniósł, że pozwany pominął przesłankę braku dotychczasowej karalności Spółki za naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.

ad. 6) Powód wskazał, że wszystkie działania sprzedażowe podejmowane były przez pracowników firm zewnętrznych, czyli nie przez pracowników Spółki. Zarzucanie Spółce w decyzji stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na wprowadzeniu konsumentów w błąd, nieinformowaniu, niedoręczaniu i utrudnianiu było błędne i nie wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Powód podniósł, że Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną, jeśli ten przedsiębiorca, choćby nieumyślnie, naruszył zakaz określony w art. 24 uokik. W sprawie można ewentualnie mówić o stosowaniu określonej praktyki rynkowej przez podmioty zewnętrzne, ale nie przez powoda, ponieważ działania sprzedażowe były wykonywane przez pracowników firm zewnętrznych, więc innego przedsiębiorcę, niż Spółka. Na tej podstawie powód stwierdził, że wydanie zaskarżonej decyzji naruszało art. 26 ust. 1 oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

ad.7) Zdaniem powoda zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do nałożenia na Spółkę za każde z zarzucanych naruszeń kary pieniężnej w wysokości (...) obrotu w roku 2016. Powód zarzucił Prezesowi UOKiK, że nie odniósł się do wymiaru kary za poszczególne naruszenia oraz ewentualnego jego wpływu na interesy konsumentów i wymierzył kary w równej wysokości. Przykładowo wskazał, iż czyn wymieniony w pkt 1 ppkt 2 oraz w pkt 1 ppkt 3 decyzji jest penalizowany dwukrotnie mimo, że dotyczy tej samej praktyki niedoręczania konsumentom pełnej dokumentacji

umownej, chociaż formularz odstąpienia od umowy jest załącznikiem do umowy, doręczanym konsumentom razem z całą dokumentacją składającą się na umowę. Zdaniem powoda nawet przy założeniu, że Spółka dopuściła się naruszeń wobec konsumentów, materiał dowodowy nie pozwala na zastosowanie takiej samej sankcji za każde z naruszeń opisanych w pkt 1 ppkt 1-4 decyzji ze względu na inny charakter praktyki wprowadzającej w błąd od praktyki polegającej na utrudnianiu skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy lub niedoręczaniu wszystkich dokumentów należących do umowy. Ustalenia pozwanego stoją w sprzeczności ze statystykami przekazanymi przez Spółkę, w których (...) wykazała liczbę skutecznie zrealizowanych odstąpień konsumenckich od umowy. Mimo tego Prezes UOKiK uznał za udowodnione, że Spółka utrudniała konsumentom realizację odstąpienia od umowy. Powołując się na wyroki Sądu Najwyższego powód wskazał, iż Prezes UOKiK powinien odnieść kryteria wymiaru kary odrębnie do każdego zarzucanego naruszenia. Nałożenie w zaskarżonej decyzji identycznych kar z tytułu każdego naruszenia, było zdaniem powoda niedopuszczalne i uzasadnia uchylenie zaskarżonej decyzji. Wysokość nakładanych decyzją kar z tytułu różnych naruszeń powinna być proporcjonalna do stanu faktycznego i chronionych wartości.

ad. 8) Powód zarzucił, że zawarty w pkt I ppkt 1a) i b) decyzji opis czynu zabronionego jest błędny i niezgodny z zebraniem materiałem dowodowym. Z opisu wynika, że rzekome podawanie się za przedsiębiorcę trzeciego przy proponowaniu konsumentom swoich usług było bezpośrednim działaniem Spółki. Powód oświadczył, że Spółka pozyskiwała klientów jedynie za pośrednictwem podmiotów trzecich – partnerów sprzedażowych. Powód wskazał, że Prezes UOKiK błędnie ustalił stan faktyczny opierając się w decyzji wyłącznie na skargach konsumentów i pomijając dowody przedstawione przez Spółkę w postaci podpisanych przez konsumentów dokumentów potwierdzających, iż mieli świadomość co do tożsamości przedsiębiorcy i opłat, jakie będą ponosić z tytułu zawartej umowy. Wobec tego powód stwierdził, że przedmiotowe naruszenia nie miały miejsca, jednak Prezes UOKiK zaniechał dokładnej analizy stanu faktycznego, co przemawia za wadliwością decyzji. Podkreślił, że w postępowaniu przez Prezesem UOKiK przedstawił proces pozyskiwania abonentów i wykazał, że interesy konsumentów były należycie zabezpieczone. Nawet, jeśli część abonentów miało 60 i więcej lat, nieuprawnione jest uogólnienie, że taki był właśnie typowy abonent usług telekomunikacyjnych. Stwierdził, że abonentami usług telekomunikacyjnych są osoby w każdym wieku, chociaż ze specyfiki rynku telekomunikacji stacjonarnej wynika, że abonentami są głównie osoby starsze. Nawet, jeżeli większość abonentów przekroczyła 60 lat, nie można z tego tytułu uznawać ich z założenia za osoby nieporadne. W odniesieniu do przyjętego przez pozwanego modelu konsumenta jako osoby mniej racjonalnej, nierozważnej i bardziej podatnej na wpływy o niskiej świadomości prawnej, z problemami zdrowotnymi powód wskazał, że osoby te funkcjonują już od 20 lat w warunkach konkurencyjnej gospodarki rynkowej i mają taki sam dostęp do informacji prasowych, radiowych i telewizyjnych o rynku telekomunikacyjnym, jak młodszy abonent. Przyjęty w decyzji model przeciętnego konsumenta uznał powód za nieprawidłowy. W zw. z tym stawiane Spółce wymagania co do sposobu pozyskiwania abonentów, w tym dodatkowego doinformowania, były w ocenie powoda nieprawidłowe. Powód podkreślił, że wzory dokumentów przekazywanych konsumentom zostały oznaczone w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko błędu co do tożsamości przedsiębiorcy, z którym zawierana jest umowa. Nie zgodził się z oceną, że dokumenty stosowane w obrocie z konsumentami nie były wystarczająco oznaczone. Na wzorcach była widoczna adnotacja, że Spółka jest odmiennym podmiotem gospodarczym od innych operatorów telekomunikacyjnych. Podkreślił, że treść dokumentów podpisywanych przez konsumentów jednoznacznie wskazywała na zmianę operatora telekomunikacyjnego. Na każdej stronie widniała nazwa i logo Spółki. Powód starał się, aby w momencie podpisywania umowy konsumenci byli świadomi, z jakim podmiotem zawierają umowę. Zdaniem powoda w tej sytuacji należy odrzucić twierdzenia konsumentów, iż nie mieli świadomości, że zawierają umowy z nowym przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Nie można więc przyjąć, że konsument, podpisując umowę nie był w stanie zobaczyć nazwy (...), zauważyć różnicy pomiędzy nazwą dotychczasowego sprzedawcy a nazwą Spółki i nie miał świadomości o tożsamości podmiotu, z którym podpisywał umowę. Ponadto w odwołaniu wskazano, że wprowadzone przez Spółkę procedury sprzedaży zabezpieczały interesy konsumentów. Na podstawie umów agencyjnych działający w imieniu Spółki partnerzy byli zobowiązani do przestrzegania wyśrubowanych procedur. W odniesieniu do naruszenia wymienionego w pkt 1 ppkt 1b decyzji powód stwierdził, że przed podpisaniem umowy konsument otrzymywał od przedstawiciela Spółki informacje o ofercie cenowej Spółki, kwoty abonamentu i okresu obowiązywania warunków promocyjnych oraz podpisywał „Oświadczenie Abonenta”, że do umowy został dołączony cennik. Miał pełną wiedzę o cenie abonamentu i okresie obowiązywania warunków promocji. Integralną częścią umowy były cennik podstawowy i promocyjny, przekazywane

przy zawieraniu umowy. Najpóźniej w chwili podpisania umowy ze Spółką każdy konsument miał świadomość o wszystkich kosztach, które będzie ponosił w czasie trwania umowy. Zdaniem powoda zebrany materiał dowodowy nie potwierdził, że Spółka naruszyła zakaz określony w art. 24 uokik.

ad. 9) W ocenie powoda praktyki wymienione w pkt 1 ppkt 2 i 3 decyzji, polegające na utrudnianiu skorzystania z prawa odstąpienia od umowy przez nieinformowanie konsumentów o prawie odstąpienia od umowy, niewydawanie wzoru formularza odstąpienia od umowy oraz niedoręczanie konsumentom podczas zawierania umowy dokumentacji umownej, które objęte są dyspozycją jednego przepisu, Prezes UOKiK w sposób nieuprawniony podzielił celem zwiększenia wysokości nałożonej na Spółkę kary pieniężnej. Prezes UOKiK nie miał podstaw do nałożenia dwóch kar pieniężnych wobec postawienia jednego zarzutu. Powód nie zgodził się ze stanowiskiem, że stosowane przez Spółkę metody pozyskiwania klientów oraz proces podpisywania umów naruszały art. 4 i art. 6 upnpr. Stwierdził, że działanie Spółki nie było zachowaniem wprowadzającym w błąd i nie miało charakteru agresywnej praktyki. Konsumenty przed zawarciem umowy zapoznawali się lub mieli możliwość zapoznania się z całością dokumentacji dostarczonej przez przedstawiciela Spółki, co potwierdzali własnoręcznym podpisem. Brak więc podstaw do uznania, że konsumenci nie mieli wystarczającej wiedzy. Zdaniem powoda nawet jeżeli przyjąć, że konsumenci nie zapoznali się z dokumentami dotyczącymi umowy, to nie można winą za to obciążać Spółki. Powód podkreślił, że na konsumentach ciąży odpowiedzialność zapoznania się z treścią oświadczenia woli, które złożyli drugiej stronie. Jeżeli nie zapoznali się z treścią składanego oświadczenia, bezzasadne jest powoływanie się na błąd. Powód zaznaczył, że przedstawiane konsumentom dokumenty jak umowa, cennik, regulamin i oświadczenie abonenta, były napisane zrozumiałym językiem, umożliwiającym konsumentom zapoznanie się ze skutkami zawarcia umowy z nowym operatorem. Na każdej stronie znajdowała się nazwa i logo firmy, co wykluczało całkowicie możliwość błędu i braku świadomości co do tego, z jakim podmiotem konsument zawiera umowę. Konsumenty mieli możliwość zapoznania się z konsekwencjami zawarcia umowy a podane informacje wykluczały możliwość błędu i braku świadomości podmiotu, z którym była podpisywana umowa. Zdaniem powoda wobec poinformowania konsumentów o wszystkich istotnych warunkach umowy oraz przekazaniu im całości dokumentacji przed zawarciem umowy brak też podstaw do uznania, że konsumenci zostali zmuszeni do zawarcia umowy przez zachowanie przedstawicieli Spółki, mające na celu ograniczenie zdolności konsumentów, zakłócające świadomość ich procesu decyzyjnego do zawarcia umowy ze Spółką, zniekształcające zachowanie przeciętnego konsumenta. Po wyczerpującym przedstawieniu oferty Spółki konsumenci wyrażali zainteresowanie ofertą podejmowali decyzję o zawarciem umowy z nowym operatorem. Następstwem tego była wizyta przedstawiciela Spółki i doręczenie konsumentowi umowy. Konsument miał więc szansę na zapoznanie się z całością dokumentacji. Nie można więc mówić o zniekształceniu zachowania przeciętnego konsumenta. Powód podnosił, że dla oceny, czy praktyki przedsiębiorcy miały charakter wprowadzających w błąd należy zbadać oddziaływanie zachowania przedsiębiorcy w oparciu o model przeciętnego konsumenta, który jest dobrze poinformowany, uważny i ostrożny. Powód nie zgodził się z Prezesem UOKiK, że obowiązek należytej staranności ciąży tylko profesjonalistom, a nie na konsumentach. Powołał się na oświadczenia konsumentów znajdujące się w aktach, z których wynika, że konsumenci nie zadawali kurierowi pytań, podpisywali dokumenty bez czytania, nie przeglądali doręczonych dokumentów, dopiero po pewnym czasie zauważali, że to inna umowa, inny dostawca. Zdaniem powoda z cytowanych oświadczeń wynika, że osoby podpisujące umowę nie były uważnymi i ostrożnymi konsumentami. W tej sytuacji nie jest słuszne wskazywanie przez Prezesa UOKiK, że Spółka naruszyła art. 5 ust. 1 upnpr poprzez wprowadzenie konsumentów w błąd. Powód powołał się na stanowisko doktryny, zgodnie z którym podmiotowym punktem odniesienia do oceny wprowadzenia w błąd jest przeciętny konsument, miarodajny do ustalenia, czy dane działanie wprowadza w błąd. W ocenie powoda ze stanu faktycznego wynika, że Spółka spełniła wszystkie wymagania stawiane przedsiębiorcy oferującemu konsumentom usługi telekomunikacyjne. Powód ponownie podkreślił, że za pozyskiwanie abonentów odpowiedzialne były firmy zewnętrzne, których pracownicy byli przeszkoleni, żeby powiadomić konsumentów o wszelkich obowiązkach i konsekwencjach zawarcia umowy ze Spółką. Jednak Prezes UOKiK nie uwzględnił tych okoliczności w decyzji. Powód powołał się na dowody w postaci materiałów szkoleniowych dla osób pozyskujących nowych abonentów, tj. Zasady Ochrony Konsumentów, Procedurę Współpracy, znajdujące się w aktach sprawy. Podkreślił, że konsumenci wyrazili zgodę na przedstawione im warunki umowy i podpisali umowę. Każdy konsument podpisywał oświadczenie potwierdzające otrzymanie umowy z załącznikami i wzoru odstąpienia od umowy. Zdaniem powoda materiał dowodowy nie uzasadnia stwierdzenia, że

konsumenci byli podawani presji, doprowadzani podstępem do podpisywania umowy, oraz utrudniano konsumentom odstąpienie od umowy poprzez nieinformowanie o prawie do odstąpienia od umowy i niewydawanie wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Powód zaznaczył, że pełnomocnicy działający w imieniu Spółki mieli obowiązek przekazać konsumentowi w sposób zrozumiały i wyczerpujący nowe warunki umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych, umożliwić zapoznanie się przez konsumenta z tymi warunkami i analizę kompletu dołączonych dokumentów, pozostawić konsumentowi umowę i inne dokumenty do podpisu. Jeżeli konsument potrzebował więcej czasu na zapoznanie się dokumentami, mógł pozostawić u siebie oba komplety dokumentów i umówić się na ich odebranie w ustalonym terminie, lub zawiadomić Biuro Obsługi Klienta, że nie podpisze pozostawionych u niego dokumentów. Powód zarzucił, że Prezes UOKiK pominął przy wydawaniu decyzji powyższe informacje. Stwierdził, że materiał dowodowy nie uzasadnia naruszenia, o którym mowa w pkt I ppkt 2 decyzji, czyli utrudniania konsumentom skorzystania z prawa odstąpienia od umowy poprzez nieinformowanie konsumentów o prawie do odstąpienia oraz niewydawanie wzoru odstąpienia od umowy. Wskazał, że o prawie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni do zawarcia umowy konsument jest informowany przez przedstawiciela Spółki, w umowie oraz w pouczeniu o prawie do odstąpienia od umowy. Stwierdził, że przyjęcie przez Prezesa UOKiK innego stanowiska było bezzasadne. przekazane przez Spółkę, dotyczące informowania konsumentów przez przedstawiciela Spółki w lokalu konsumenta o prawie do odstąpienia od umowy.

ad.10) Powód nie zgodził się z zarzutem stosowania agresywnych praktyk rynkowych polegających na żądaniu zapłaty za usługi dodatkowe, które nie były zamówione przez konsumenta. Wskazał, że na początku umowy konsument określa zakres usługi wybiera, czy Spółka ma świadczyć na jego rzecz usługę dodatkową. Zdaniem powoda zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza stosowania przez Spółkę nieuczciwej praktyki polegającej na nieinformowaniu konsumentów o wszystkich świadczeniach wynikających z umowy i o usługach dodatkowych.

ad. 11) Zdaniem powoda przy ustalaniu wymiaru kary Prezes UOKiK nie uwzględnił okoliczności i stopnia naruszenia. Nałożona kara przekracza granice prewencyjnej funkcji kary, doprowadzi do utraty przez Spółkę płynności finansowej, upadłości firmy i zaprzestania świadczenia usług dla tysięcy zadowolonych konsumentów.

Powód przedstawił również uzasadnienie zarzutów naruszenia przez Prezesa UOKiK przepisów postępowania administracyjnego oraz wydania decyzji pomimo braku stwierdzenia (udowodnienia), że Spółka stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Zarzucił, iż Prezes UOKiK ustalił stan faktyczny jedynie na podstawie skarg konsumenckich, których moc dowodowa była znikoma. Zaniechał przeprowadzenia dowodów przedstawionych przez Spółkę. W ocenie powoda przedstawione przy odwołaniu dowody w postaci umów, oświadczeń konsumentów i oświadczeń podpisanych przez wszystkich konsumentów skarżących się na działania Spółki wykazują okoliczności odmienne od przedstawionych w skargach konsumenckich. Powód zarzucił ponadto, że Prezes UOKiK nie przeprowadził weryfikacji zasadności skarg konsumenckich i automatycznie uznał je za prawdziwe. Na tej podstawie powód stwierdził, że pobieżna analiza materiału dowodowego doprowadziła do wydania wadliwej decyzji.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie pozwanego zaskarżona decyzja nie naruszała wskazanych przez powoda przepisów prawa materialnego i postępowania, a odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia art. 106 ust. 1 w zw. z art. 83 uokik w zw. z art. 110 k.p.a. oraz art. 106 ust. 7 uokik Prezes UOKiK wskazał, że pismem z 29 grudnia 2017 r. wezwał Spółkę do wykazania wysokości obrotu osiągniętego w 2016 r. oraz dokumentów rocznego sprawozdania finansowego z rachunkiem zysków i strat. Ze złożonego przez powoda sprawozdania wynikało, że zostało sporządzone 31 marca 2017 r. tj. w ostatnim możliwym terminie. Na tej podstawie pozwany uznał, że taka jest praktyka Spółki i przyjął, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji Przedsiębiorca nie sporządził jeszcze sprawozdania finansowego za 2017 rok. Takie stanowisko znalazło potwierdzenie w informacji uzyskanej z KRS, z której wynika, że do dnia 26 marca 2018 r. nie odnotowano wpływu do rejestru zeznania Przedsiębiorcy CIT-8. Pozwany zauważył, że zgodnie z informacją podaną przez samego powoda dane pozwalające na wyliczenie poziomu obrotu były w posiadaniu Spółki w dniu 16 marca 2018 r. a CIT-8 za rok 2017 Przedsiębiorca

złożył do Urzędu Skarbowego w ostatnim dniu terminu w kwietniu 2018 r. Na podstawie przedstawionych okoliczności Prezes UOKiK uznał, iż na dzień wydania decyzji powód nie dysponował wiarygodnymi danymi o poziomie obrotu w 2017 r. W ocenie pozwanego uzasadnione było uznanie, że poziom obrotu osiągniętego przez powoda w 2016 r. był miarodajny do przyjęcia za podstawę do ustalenia kar pieniężnych w zaskarżonej decyzji. Pozwany zaznaczył, że na dzień wydania decyzji nie posiadał sprawozdania finansowego Spółki za rok 2017. Wskazał ponadto, że przyjęcie za podstawę wymiaru kar wartości obrotu za 2016 rok skutkowało nałożeniem kar w niższej wysokości i było dla powoda korzystne. Z danych przedstawionych w odwołaniu wynika, że poziom obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2017 r. był znacznie wyższy od obrotu z roku 2016. Prezes UOKiK dodał, że okoliczność przyjęcia za podstawę wymiaru kary wielkości obrotu z innego roku, niż roku poprzedzającego nałożenie kary nie ma znaczenia w kontekście wymiaru kary, której wysokość mieści się w granicach określonych w ustawie. Dodał, iż zgodnie z utrwalonym w judykaturze stanowiskiem, w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nawet gdyby w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, zarzuty naruszenia przepisów k.p.a., ze względu na obowiązek merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy po wniesieniu odwołania są nieskuteczne, ponieważ mogą być sanowane w toku postępowania sądowego. W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 110 k.p.a. pozwany wskazał, że powód nie wyjaśnił, na czym polegało to naruszenie, a sam zarzut, ze względu na treść art. 110 k.p.a., ma w sprawie znaczenie irrelevantne. Powód nie kwestionuje faktu, że wydana 26 marca 2018 r. decyzja została w tym samym dniu doręczona Spółce.

Odpowiadając na zarzut naruszenia art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik braku wskazania w decyzji daty początkowej i końcowej naruszenia Prezes UOKiK zauważył, że w uzasadnieniu decyzji wskazał okresy naruszenia zakazu określonego w art. 24 uokik, podjąc konkretny rok lub miesiąc roku, w którym odnotowano pierwsze informacje o rozpoczęciu zachowania sprzecznego z przepisami ustawy. Pozwany podał informacje dotyczące praktyki wymienionej w każdym punkcie decyzji. Wyjaśnił, że ustalenia w tym zakresie dokonał na podstawie informacji pochodzących od konsumentów lub przekazanych przez samego powoda. Wskazał, że przepis art. 111 uokik nie wymaga podania konkretnego okresu trwania naruszenia z podaniem dnia rozpoczęcia stosowania niedozwolonej praktyki. Okres trwania naruszenia ma wpływ na wysokość kary i w odniesieniu do praktyk wymienionych w pkt I, 1-1, 4 wynosił ponad rok. Wskazanie daty zaniechania stosowania praktyki nie było możliwe. Z dokonanych ustaleń wynikało, że do dnia wydania decyzji powód nadal stosował praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Pozwany powołał się na otrzymywane bezpośrednio od konsumentów, lub otrzymywane z pośrednictwem rzeczników konsumentów skargi potwierdzające dalsze stosowanie przez przedstawicieli Spółki stwierdzonych w decyzji praktyk. Z tego względu w zaskarżonej decyzji nie stwierdzono zaniechania zarzuczanych praktyk i nakazano zaniechanie ich stosowania.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik przez nałożenie w decyzji pięciu kar, które łącznie stanowią (...) % obrotu Spółki oraz ustalenia każdej kary w niemal maksymalnej wysokości Prezes UOKiK wskazał, że zgodnie z ustawą każda kara została nałożona z tytułu jednego naruszenia. W decyzji stwierdzono, że powód dopuścił się naruszenia określonego w art. 24 uokik zakazu pięciokrotnie. Nałożenie osobnych kar było więc uzasadnione. Wysokość każdej kary mieści się w granicach ustawowych. Z zebranych w postępowaniu administracyjnym informacji wynika, że działanie Spółki było celowe i długotrwałe. Natomiast odnośnie zarzutu naruszenia art. 111 uokik wskazał, że przedstawił szczegółowo zasadność uwzględnienia okoliczności obciążających, które miały wpływ na wysokość wymierzonych kar. Podtrzymał stanowisko w tej kwestii przedstawione w decyzji. Odnośnie nieuwzględnienia braku uprzedniego naruszenia pozwany, na podstawie stanowiska wyrażonego w powołanym wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wskazał, iż brak wcześniejszego ukarania przedsiębiorcy nie może stanowić okoliczności łagodzącej.

W odniesieniu do argumentacji odwołania, że czynności związane z zawieraniem umów wykonywane są przez podmioty zewnętrzne Prezes UOKiK wskazał, iż okoliczność ta nie zwalnia Spółki z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenia interesów konsumentów. Przedstawił uzasadnienie tego stanowiska. Między innymi wskazał, że dla konsumentów kwestia wewnętrznych ustaleń Spółki dotycząca ustaleń z kontrahentem zasad współpracy jest niewidoczna i nieistotna. Dla konsumentów to powód jest podmiotem, z którym zawierają umowę. Konsumentom nie mają świadomości, że osoba działająca w imieniu (...) jest pracownikiem innego przedsiębiorcy. Podkreślił, że to

Spółka jest beneficjentem korzyści wynikających z zawartych umów. Nie można więc zaakceptować argumentacji, że odpowiedzialność z tytułu nieuczciwych praktyk rynkowych powinny ponosić podmioty trzecie. Zaznaczył, że odpowiedzialność za działania podejmowane przez osoby działające w imieniu (...) spoczywa na powodzie. Podniesiony w odwołaniu zarzut uznał za bezzasadny. Prezes UOKiK zaznaczył, że na podstawie umów zawartych z agentami Spółka miała szerokie uprawnienia do wyegzekwowania odpowiedzialności agentów za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków i zdyscyplinowanie agenta w przypadku powtarzających się przypadków nieprawidłowości w procesie zawierania umów z konsumentami. Mając na uwadze liczne skargi abonentów Prezes UOKiK nie dał wiary twierdzeniom Spółki o sprawowaniu efektywnego nadzoru i weryfikacji działań agentów oraz korzystania z uprawnień w stosunku do agentów i prowadzenia szkoleń pracowników i współpracowników agentów. Podejmowane przez Spółkę w reakcji na informacje o nieprawidłowościach przy zawieraniu umów z klientami działania w stosunku do agentów były w ocenie Prezesa UOKiK niewystarczające.

Pozwany nie zgodził się z twierdzeniem powoda, że nakładając na Spółkę z tytułu każdego naruszenia karę w wysokości (...) obrotu nie odniósł się do wymiaru kary za poszczególne zarzuty i wpływ tego zarzutu na interesy konsumentów. Wskazał, że w decyzji przedstawił uzasadnienie co do kar nałożonych w odniesieniu do poszczególnych zarzutów. Wyjaśnił przyczyny nałożenia kary oraz przesłanki i okoliczności obciążające, które wpłynęły na wysokość kary. Brał pod uwagę długotrwałość okresu stosowania praktyki, stopień i skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy w postaci naruszenia ekonomicznych i nieekonomicznych interesów konsumentów oraz znaczny zasięg terytorialny i umyślność działań Spółki. Podkreślił wieloetapowy charakter ustalenia wysokości kar w odniesieniu do każdej ze stwierdzonych praktyk. Nie zgodził się z powodem, że nałożenie kar z tytułu wszystkich naruszeń na jednym poziomie świadczy o bezrefleksyjności przy ustalaniu ich wymiaru bez odrębnej analizy każdego naruszenia. W kwestii nałożenia dwukrotnie kary za tę samą praktykę Prezes UOKiK wyjaśnił, że naruszenia wymienione w pkt 1 ppkt 2 oraz pkt 1 ppkt 3 zaskarżonej decyzji są wyraźnie odrębne i występują na różnych etapach zawierania umowy, a ponadto praktyka opisana w pkt 1 pkt 3 decyzji nie dotyczy doręczenia formularza odstąpienia od umowy. Pozwany wytłumaczył, na czym polegała istota każdego z naruszeń wymienionych w pkt 1 ppkt 2 i 3 decyzji, co wyklucza zasadność zarzutu podwójnej penalizacji czynów. Nie zgodził się również z zarzutem, iż nałożona na Przedsiębiorcę kara pieniężna jest nadmiernie dolegliwa i przekracza prewencyjny cel jej wymierzenia. Przedstawił motywy ustalenia wymiaru kar z tytułu poszczególnych naruszeń. Zdaniem Prezesa UOKiK wymierzone w decyzji kary pieniężne spełniają prewencyjną i represyjną funkcję kary.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia art. 26 ust. 1 i ust. 2 uokik w zw. z pozostałymi wskazanymi przez powoda przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym Prezes UOKiK powołał się na wyjaśnienia przedstawione w uzasadnieniu decyzji, wynikające z oświadczeń konsumentów zamieszczonych w skargach przekazywanych przez rzeczników konsumentów, innych przedsiębiorców oraz organy ścigania. Zdaniem pozwanego, ze względu na dużą ilość sygnałów o naruszeniach ze strony konsumentów nie można uznać za wiarygodne wyjaśnień powoda dotyczących przestrzegania procedur, które były wewnętrzne sprzeczne i niespójne. Mając na uwadze charakter zgłaszanych naruszeń dokonanych przez Spółkę Prezes UOKiK uznał, że działania te stanowiły naruszenie zbiorowych interesów konsumentów. Przy konstruowaniu wzorca przeciętnego konsumenta Prezes UOKiK uwzględnił rodzaj oferowanych usług, warunki rynkowe wprowadzania tych usług do obrotu, tj. specyfikę rynku i krąg odbiorców oferty (wiek kontrahentów często powyżej 60 lat) ich większą podatność na stosowane przez Spółkę praktyki. Pozwany nie zgodził się z wyrażonym w odwołaniu stanowiskiem, że osoby w wieku powyżej 60 lat są racjonalne, rozsądne i nie są podatne na wpływy. Prezes UOKiK wskazał, że większość skarg znajdujących się w materiale dowodowym pochodzi właśnie od osób starszych. W ocenie pozwanego kara z tytułu praktyki określonej w pkt I.1 decyzji została ustalona w wysokości odpowiedniej do okoliczności uzasadniających jej nałożenie.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik w zw. z art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 unpr oraz art. 4 ust. 2 unpr oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez uznanie, że Spółka stosuje zakazane praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów wskazane w pkt 1ppkt 2 a) i b) oraz pkt 3 decyzji oraz nałożenie za powyższe zachowanie dwóch kar pieniężnych w wysokości 303 404 zł za każde naruszenie w sytuacji, gdy powód nie stosował zarzucanych

praktyk sprzedażowych i nie wprowadzał konsumentów w błąd pozwany wskazał, że okoliczności faktyczne stanowiące podstawę zarzutów postawionych w wymienionych pkt I decyzji zostały zweryfikowane w toku postępowania administracyjnego i przedstawione w uzasadnieniu decyzji. Prezes UOKiK wyjaśnił, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie przewiduje nakładania jednej łącznej kary pieniężnej za kilka czynów. Z tej przyczyny zostały nałożone dwie oddzielne kary za każdą z praktyk określonych w pkt I.2 i I.3 sentencji decyzji.

W odpowiedzi na zarzuty związane z nałożeniem kary z tytułu praktyki wskazanej w pkt I ppkt 4 decyzji w sytuacji, gdy konsumenci dobrowolnie i świadomie zamówili usługi dodatkowe wynikające z umowy pozwany odwołał się do wyjaśnień przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Prezes UOKiK podkreślił, że zgodnie z art. 10 ustawy o prawach konsumenta, który stanowi *lex specialis* wobec art. 60 k.c. dopuszczającego możliwość składania oświadczeń woli w formie dorozumianej, na każdą dodatkową płatność konsument musi wyrazić zgodę. Z materiału dowodowego wynika, że większość konsumentów ma świadczoną przynajmniej jedną usługę dodatkową. Ze skarg konsumentów wynika, że nie byli informowani o usługach dodatkowych i związanymi z nimi kosztami wykraczającymi poza ustalone wynagrodzenie. Mimo braku wyraźnej zgody konsumentów Spółka żądała jednak zapłaty za dodatkowe świadczenia. Nałożoną z tego tytułu karę uznał pozwany za ustaloną w wysokości odpowiedniej do okoliczności uzasadniających jej nałożenie.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 26 w zw. z art. 24 uokik poprzez wydanie decyzji pomimo braku stwierdzenia (udowodnienia), że Spółka dokonuje praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pozwany podkreślił, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie materiału dowodowego wynikającego z otrzymanych od konsumentów skarg ale również składanych przez powoda w postępowaniu administracyjnym wyjaśnień i dokumentów, oraz informacji uzyskanych z ankiet wypełnionych przez konsumentów. Źródłem materiału dowodowego były również materiały uzyskane od organów ścigania w zw. z prowadzonym śledztwem w sprawie usiłowania doprowadzenia oraz doprowadzenia w latach 2014 -2018 w miejscowościach na terenie kraju do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielu osób poprzez wprowadzenie ich w błąd co do faktu zawarcia umowy ze Spółką (...) lub podrabianie podpisów osób pokrzywdzonych na umowach sporządzonych ze Spółką oraz innych przedsiębiorców działających na rynku usług telekomunikacyjnych, podnoszących kwestię wprowadzania w błąd przez Spółkę co do konieczności „modernizacji” sieci stacjonarnej. Pozwany podkreślił, że zaskarżona decyzja została wydana wyłącznie w oparciu o skargi dotyczące działalności powoda. Wyklucza to dokonanie pobieżnej i niekompletnej analizy wpływających do Prezesa UOKiK sygnałów. W odniesieniu do powoływanego w odwołaniu „Oświadczenia Abonenta” pozwany wskazał, że przyjęcie przedstawionej przez powoda interpretacji skutków wynikających z podpisania tego dokumentu prowadziłoby do pozbawienia konsumenta możliwości wyrażenia sprzeciwu w przypadku niedostarczenia określonych dokumentów i nieprzekazania określonych informacji oraz niezapewnienia konsumentowi możliwości zapoznania się z pewnymi dokumentami.

W odniesieniu do zarzutów wydania decyzji na podstawie dokumentów, które nie są oryginalne lub zostały niewłaściwie poświadczane, na podstawie dokumentów prywatnych (jednostronnych oświadczeń) konsumentów, co doprowadziło do wadliwej oceny stanu faktycznego i przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów pozwany wskazał na konieczność stosowania w kwestiach dotyczących dowodów w postępowaniu przed Prezesem UOKiK przepisów art. 217 – 315 k.p.c.

Pozwany odniósł się również do podniesionych przez powoda zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego oraz zawartych w odwołaniu wniosków dowodowych.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jest podmiotem wpisanym do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...). Spółka rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w końcu kwietnia 2015 r. Przedmiotem działalności (...) jest świadczenie usługi telekomunikacyjnej w sieci stacjonarnej i związanych z nią, głównie odpłatnych usług dodatkowych w postaci bilingów w czterech formach, Usługi (...), Usługi (...) oraz Usługi (...) oraz Usługi (...) polegającej na

możliwości ręcznego wybierania przez abonentów dostępu do sieci (...) (...). W piśmie z dnia 27 kwietnia 2016 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, że żaden z abonentów nie ma świadczonej usługi preselekcji. (k. 183 v. akt adm.)

W kierowanych do Prezesa UOKiK pismach konsumentów, rzecznicy konsumentów i osoby bliskie występujące w imieniu konsumentów podkreślali często podeszły wiek konsumentów, z którymi podpisane zostały umowy, związane z tym cechy, w tym brak możliwości właściwego rozumienia i odpowiedniej reakcji na podejmowane wobec nich działania. (k. 428, 517, 487 akt adm.) Z treści pism wynika, że kurier informował jedynie, w którym miejscu należy złożyć podpis, powiedział, że abonentowi nie jest nic potrzebne i nie zostawił umowy, przy podpisywaniu umowy konsument nie orientował się, że dotyczy ona innego operatora niż dotychczas. Przedstawiciele Spółki celowo zakrywali górną część umowy, na której umieszczona była nazwa i logo (...). (k. 445 akt adm.) Nie informowali konsumentów o prawie do odstąpienia od umowy i nie pozostawiali konsumentom przy podpisywaniu umów wzoru odstąpienia od umowy (k. 431, 445, 501 akt adm.)

Prezes UOKiK w zw. z licznymi skargami dotyczącymi działalności Przedsiębiorcy, otrzymywanymi bezpośrednio od konsumentów lub przekazywanymi przez rzeczników konsumentów, postanowieniem z dnia 9 października 2015 r. wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy (...) dopuściła się naruszenia przepisów uzasadniającego przeprowadzenie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pismem z tego samego dnia Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i wezwał do złożenia odpowiedzi na postawione pytania. (k. 1-3 akt adm.)

W złożonej piśmie z dnia 2 listopada 2015 r. odpowiedzi (...) przedstawiła informacje dotyczące terminu rozpoczęcia działalności i rodzaju świadczonych usług. (k.129 – 132 akt adm.) Z pisma wynika, że oferta Spółki skierowana jest do wszystkich konsumentów bez względu na miejsce zamieszkania i dotychczasowego operatora. Większość klientów to „osoby starsze” ale oferta (...) nie jest skierowana do określonej grupy odbiorców. Warunkiem zawarcia umowy jest posiadanie aktywnej linii telefonicznej telefonii stacjonarnej. Spółka zawiera z konsumentami umowy na czas nieokreślony lub określony (12 lub 24 miesiące). W piśmie podano ilość umów zawartych do dnia 30 września 2015 r. Umowy zawierane są w lokalu przedsiębiorstwa lub poza lokalem przedsiębiorstwa. Spółka zawarła umowy agencyjne z firmami call-center, które na podstawie upoważnienia zawierają umowy pomiędzy Spółką a abonentem. (...) przekazuje działającym w jej imieniu podmiotom wzór obowiązującej umowy, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych z dn. 1 czerwca 2015 r., cenniki usług, wzór odstąpienia od umowy. Po zawarciu umowy z firmą zewnętrzną Spółka przeprowadza z pracownikami tych firm szkolenie w celu prawidłowej realizacji powierzonych im zadań oraz przekazuje materiały szkoleniowe dotyczące sposobu postępowania z abonentami. Zawieranie umów poza lokalem poprzedzone jest rozmową telefoniczną w celu umówienia terminu wizyty przedstawiciela firmy zewnętrznej. W imieniu (...) umowę podpisuje przedstawiciel firmy zewnętrznej, posiadający pełnomocnictwo Spółki (...). Konsumentowi pozostawiany jest egzemplarz umowy z załącznikami, Regulaminem i cennikiem. Konsument jest pouczany o możliwości i sposobie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni przez złożenie formularza oświadczenia o odstąpieniu w siedzibie Spółki lub wysłanie dokumentu o odstąpieniu na adres Spółki. Konsumentowi przekazywany jest wzór odstąpienia od umowy oraz pisemne pouczenie o prawie do odstąpienia od umowy w terminie ustawowym. W pkt 10 pisma z 2 listopada 2015 r. (...) wyjaśniła, że pozyskiwanie abonentów odbywa się głównie za pośrednictwem firm zewnętrznych. Pierwszym podmiotem, z którym od 1 sierpnia 2015 r. Spółka współpracowała w ramach umowy agencyjnej pozyskiwania abonentów było Centrum (...) sp. z o.o. (k. 131 v. akt adm.) Od dnia rozpoczęcia prowadzenia działalności telekomunikacyjnej do dnia 30 września 2015 r. skuteczne w ocenie Spółki oświadczenia o odstąpieniu od umowy złożyło 589 abonentów. Lista przedsiębiorców zewnętrznych, z którymi Spółka w okresie od rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej zawarła umowy w przedmiocie pośrednictwa w pozyskiwaniu abonentów, obejmująca 11 podmiotów, została przedstawiona w piśmie Spółki z dnia 17 lipca 2017 r. Z przedstawionych w piśmie informacji wynika, że do dnia sporządzenia pisma wszystkie wymienione podmioty współpracują ze Spółką w celu pozyskiwania nowych abonentów. (wersja jawna, k.6521 akt adm.)

Prezes UOKiK pismem z dnia 22 lutego 2016 r. wezwał Spółkę do złożenia odpowiedzi na kolejne pytania, złożenia dalszych wyjaśnień oraz wykazu konsumentów, którzy zawarli ze Spółką umowy we wskazanych w piśmie okresach

i podpisanych przez konsumentów umów z załącznikami, zawartych w okresie od 12 do 19 lutego 2016 r. w wersji elektronicznej. (k82 akt adm.)

W odpowiedzi z dnia 17 marca 2016 r. udzieliła stosowanych wyjaśnień i przedstawiła wykazy konsumentów, z którymi zawarła umowy w okresach wskazanych w wezwaniu Prezesa UOKiK oraz umowy zawarte z konsumentami w okresie od 12 do 19 lutego 2016 r. Ponadto (...) złożyła nową wersję dokumentu „Zasady Ochrony Konsumentów” i Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) sp. z o.o. z dnia 1 września 2015 r. Spółka wyjaśniła m.in., że nie prowadzi statystyk i jest w stanie podać ilości konsumentów, którzy od początku rozpoczęcia działalności Przedsiębiorcy skutecznie odstąpili od umowy zawartej z (...) oraz ilu konsumentów od początku działalności (...) do dnia sporządzenia nin. pisma wypowiedziało umowy lub Spółka rozwiązała z nimi umowy z ich winy, ponieważ dane te ulegają ciągłym zmianom. Do pisma dołączono jednak zestawienie danych o ilości umów wypowiedzianych przez konsumentów lub rozwiązanych przez Spółkę do dnia 3 marca 2016 r. (k. 171 – 172 akt adm.)

Pismem z dnia 4 kwietnia 2016 r. Prezes UOKiK wezwał (...) do wskazania, czy pracownicy Spółki uczestniczą w pozyskiwaniu abonentów oraz wyjaśnienia m.in. sprzeczności występujących w pismach z dnia 2 listopada 2015 r. i 17 marca 2016 r. dotyczących telefonicznego kontaktowania się z konsumentami przed wizytą przedstawiciela w domu abonenta, podanej liczby abonentów, którzy wybrali usługę (...), usługę (...) ręcznego, preselekcji i usługi dodatkowej, których ilość w odniesieniu do każdej usługi wynosiła 1 431 osób w sytuacji, gdy w jednocześnie Spółka podała, że nie świadczy na rzecz żadnego abonenta usługi (...), nie jest w stanie odpowiedzieć ilu konsumentów wybrało Usługę (...), mimo, że w piśmie z dnia 17 marca 2015 r. poinformowała, że na dzień 3 marca 2015 r. wystawia faktury za Usługę (...) dla 791 abonentów, oraz informacji o ilości abonentów, którzy od rozpoczęcia działalności do dnia 30 września 2015 r. odstąpili od umowy wobec wcześniejszego podania liczby 589 abonentów. (k. 174 akt adm.)

Przy piśmie z 19 kwietnia 2016 r. Spółka, zgodnie z wezwaniem z 4 kwietnia 2015 r. przekazała płytę CD zawierającą skany umów zawartych z konsumentami w dniu 29 grudnia 2015 r. (k. 180 akt adm.)

W piśmie z dnia 27 kwietnia 2016 r., w odpowiedzi na wezwanie z Prezesa UOKiK z 4 kwietnia 2016 r. Spółka oświadczyła, że pozwalała firmie zewnętrznej na prowadzenie rozmów telefonicznych inicjujących kontakt z konsumentami. Od dnia 9 listopada 2015 r. Spółka wprowadziła zakaz wykonywania połączeń inicjujących kontakt z abonentem. Od tej daty pozyskiwanie abonentów odbywa się wyłącznie metodą (...). Oferta Spółki jest przedstawiana konsumentowi podczas wizyty przedstawiciela Spółki w jego mieszkaniu. Umowy są podpisywane poza lokalem przedsiębiorstwa. Spółka wyjaśniła, że na skutek zwiększenia zakresu prowadzonej działalności oraz wynikającego z tego wzrostu liczby abonentów w piśmie z dnia 17 marca 2016 r. wskazała, iż nie przechowuje pism konsumentów, którzy złożyli oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Z tej przyczyny również w piśmie z 27 kwietnia 2016 r. nie może podać liczby skutecznych odstąpień od zawartych z abonentami umów. (k. 183 – 185 akt adm.)

Pismami z dnia 4 kwietnia 2016 r. (k. 177 akt adm.) oraz 4 maja 2016 r. (k. 378 akt adm.) Prezes UOKiK wezwał Centrum (...) sp. z o.o. w W. do udzielenia odpowiedzi i wyjaśnień na zawarte w wezwaniu pytania. Wezwania zostały skutecznie doręczone adresatowi. (k. 179 oraz k. 380 akt adm.) Centrum (...) sp. z o.o. nie złożyła odpowiedzi na wezwanie Prezesa UOKiK.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016 r. Prezes UOKiK, na podstawie zgromadzonego w postępowaniu wyjaśniającym materiału dowodowego wszczął wobec (...) sp. z o.o. postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. (k.387 akt adm.)

Również postanowieniem z 30 grudnia 2016 r. (k. 395-400 akt adm.) Prezes UOKiK zaliczył do dowodów wszczętego postępowania dokumenty i materiały zgromadzone w trakcie postępowania wyjaśniającego, w tym m.in. pisma Spółki z dnia 2 listopada 2015 r., 17 marca 2016 r., 19 kwietnia 2016 r. i 27 kwietnia 2016 r. złożone w odpowiedzi na wezwania Prezesa UOKiK w postępowaniu wyjaśniającym. W skład materiału dowodowego zaliczone zostały również pisma konsumentów z załącznikami (108 pism), 190 ankiet dotyczących działalności (...) dobrowolnie wypełnionych przez konsumentów występujących do rzeczników w celu uzyskania bezpłatnej pomocy prawnej, pisma rzeczników konsumentów z załącznikami wymienione w poz. od 109 do 244 (k. 401 – 4255 akt adm.), pismo Ministra Cyfryzacji

z dnia 5 maja 2016 r. z załącznikami (...) (poz. 245, k. 4262 akt adm.) oraz pismo z Prokuratury Rejonowej B. (...) w B. z dnia 30 czerwca 2016 r. z załącznikami (...), (...), które wpłynęło do UOKiK w dniu 5 lipca 2016 r. (k. 4266 akt adm.)

Pismem z dnia 30 grudnia 2016 r. (k. 4271 akt adm.) Prezes UOKiK zawiadomił (...) o wszczęciu wobec Spółki postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik oraz możliwości ustosunkowania się do zarzutów postawionych w postanowieniu o wszczęciu postępowania i zaliczeniu do materiału dowodowego dowodów zebranych w toku postępowania wyjaśniającego, wymienionych w ww. postanowieniu z dn. 30 grudnia 2016 r. (k. 395 akt adm.)

W piśmie z dnia 25 stycznia 2017 r. (wersja jawna k. 4320 - 4328 akt adm.) Spółka przedstawiła stanowisko w sprawie. M.in. w piśmie wskazano, że konsumenci podpisali dokument „Oświadczenie Abonenta”, potwierdzające, że konsument miał świadomość, z jakim podmiotem zawiera umowę świadczenia usług telekomunikacyjnych, że przekazano mu informację o prawie odstąpienia od umowy i doręczono wzór odstąpienia od umowy oraz wszystkie dokumenty składające się na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (...) wyjaśniła, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych poza umową główną posiada załączniki w postaci Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) sp. z o.o. z dnia 1 czerwca 2015 r., Cennik Podstawowy, Cennik Promocyjny. Informacja o wysokości opłat miesięcznych (kwota abonamentu) zamieszczona została w cenniku, do którego odsyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przy zawieraniu umowy pełnomocnik miał obowiązek wręczyć konsumentowi wzór formularza odstąpienia od umowy z pouczeniem, w przypadku zamówienia usługi dodatkowej pod nazwą Usługa (...) – Ogólne Warunki Usługi (...), pisemne potwierdzenie zawarcia umowy stwierdzające jej rodzaj, przedmiot świadczenia i cenę, protokół przekazania aparatu telefonicznego. W piśmie przedstawiono również przebieg procesu sprzedaży zmierzającego do skorzystania z oferowanego przez (...) pełnego pakietu usług. (k. 4322 akt adm.)

Pismami z dnia 24 kwietnia 2017 r. Prezes UOKiK wezwał (...) sp. z o.o. w K., PHU (...) w U., Centrum (...) sp. z o.o. w K. oraz Centrum (...) sp. z o.o. w W. do przedstawienia wskazanych informacji oraz złożenia dokumentów. (k. 4308 – 4316 akt adm.)

(...) sp. z o.o. (...) ((...)) udzieliło odpowiedzi w piśmie z dnia 5 maja 2017 r. (k. 4330 akt adm.) Do pisma dołączono Umowę agencyjną, przekazane przez (...) „Zasady Ochrony Konsumentów” oraz inne dokumenty. W piśmie wyjaśniono, że (...) współpracowała z (...) na podstawie umowy agencyjnej w okresie od 23 maja 2016 r. do 31 października 2016 r. W tym okresie (...) nie przeprowadziła w (...) żadnej kontroli. (...) jest właścicielem systemu do C. (...) oraz CMR. Podmiotem realizującym sprzedaż dla (...) była firma (...) G. w R., która pozyskiwała nowych klientów na rzecz (...) za pośrednictwem własnych przedstawicieli handlowych. Wskazana firma stosowała przy zawieraniu umowy procedurę przekazaną (...) z Umową agencyjną i podpisała 1488 umów z klientami. Przed rozpoczęciem współpracy przeprowadzone zostało jedno szkolenie, które obejmowało wypisywanie umów i obsługę urządzeń. (...) nie posiada żadnych materiałów ze szkolenia oraz nagrań z rozmów. Skrypt rozmowy posiada (...) (...) P. G..

Wezwania skierowane do Centrum (...) sp. z o.o. w K. oraz Centrum (...) sp. z o.o. w W. nie zostały odebrane w terminie i zostały zwrócone do Prezesa UOKiK (k.4382 i 4383 akt adm.)

Wezwaniem z dnia 13 maja 2017 r. Prezes UOKiK zobowiązał (...) (...) P. G. w R. do udzielenia informacji i złożenia dokumentów, jak w pismach do wymienionych wyżej podmiotów (k. 4376 akt adm.) Wezwanie nie zostało odebrane w terminie i zwrócone do Prezesa UOKiK. (k.4378 akt adm.)

D. K. (1) – PHU (...) w piśmie z dnia 23 maja 2017 r. wyjaśnił, że nie świadczy usług dla (...) i nie posiada żadnej umowy współpracy z (...). PHU (...) świadczyło usługi dla Centrum (...) sp. z o.o. w W.. Spotkania handlowców z klientami były umawiane telefonicznie. (...) nigdy nie przeprowadziło szkolenia pracowników, którzy byli oddelegowani do pozyskiwania abonentów. Ze strony (...) nigdy nie została przeprowadzona żadna kontrola czy weryfikacja pracy tych pracowników. PHU (...) zakończyło współpracę z Centrum (...) w dniu 1 października 2016 r. (k.4384 akt adm.)

Pismem z dnia 16 maja 2017 r. Prezes UOKiK wezwał do złożenia odpowiedzi na analogiczne pytania oraz przedstawienia dokumentów (...) sp. z o.o. we W.. (k.4379 akt adm.) W odpowiedzi udzielonej w piśmie, które wpłynęło do UOKiK w dniu 6 czerwca 2017 r. (...) Biuro (...) wyjaśniło, że współpraca z (...) była tymczasowa. Trwała 2 – 3 miesiące. W tym czasie zawarto 190 umów. Firma nie korzystała z call center. Sprzedaż prowadzona była w systemie (...) i polegała na zawieraniu umów z nowymi klientami oraz dostarczaniu i aktywowaniu telefonów. Sprzedaż była prowadzona na podstawie umowy, którą firma (...) M. P. (1) w G. zawarła z (...). (...) Biuro (...) podało nazwiska osób upoważnionych do zawierania umów w imieniu (...) oraz przedstawiło pełnomocnictwa udzielone tym osobom przez Spółkę. Osobami upoważnionymi do zawierania umów była P. K., M. D. i D. K. (2). W załączeniu złożono kopie pełnomocnictw udzielonych tym osobom, podpisanych przez Prezesa Zarządu (...) B. G.. (k.4394, 4395, 4396 akt adm.) Do pisma dołączono umowę agencyjną z firmą (...) M. P. (1) w G.. W piśmie przedstawiono procedurę zawierania umów z konsumentami w mieszkaniu konsumenta. (k. 4388, 4389, 4394 i nast. akt adm.)

Pismem z dnia 21 czerwca 2017 r. Prezes UOKiK wezwał Spółkę do przekazania informacji o współpracy z podmiotami trzecimi. W szczególności do podania nazw podmiotów, okresów współpracy i wyjaśnienia, na czym polegała współpraca. Ponadto wezwano Spółkę do przekazania skryptów rozmów telefonicznych przeprowadzonych z konsumentami przed zawarciem umowy, podania, jakie informacje były przekazywane konsumentom w rozmowach telefonicznych, przekazania nagrań rozmów telefonicznych z maja 2016 i 2017 r. lub podania przyczyn ich braku. Prezes UOKiK wezwał również do wyjaśnienia, czy Spółka weryfikowała działania podejmowane przez podmioty trzecie, na czym one polegały, jakie działania były podejmowane w przypadku uzyskania informacji o możliwych nieprawidłowościach w działaniu przedstawicieli Spółki oraz podejmowanych w zw. z tym działaniach dyscyplinujących wobec osób wykonujących czynności w imieniu i na rzecz Spółki, oraz informacji o przeprowadzonych szkoleniach. (k. 4405 akt adm.)

W toku postępowania Spółka w piśmie z dnia 17 lipca 2017 r. (wersja jawna k. 6521 akt adm.) przekazała na nośniku CD dokumentację umowną konsumentów, którzy zawarli umowy w okresie od 1 do 15 czerwca 2016 r., od 15 do 31 lipca 2016 r., od 1 do 15 października 2016 r., oraz od 15 do 30 listopada 2016 r., oświadczyła, że we wskazanych wyżej okresach zawarto łącznie 1134 umowy z abonentami. W okresie od 1 do 15 czerwca 2016 r. konsumenci złożyli 50 oświadczeń o odstąpieniu od umowy. W odniesieniu do pozostałych okresów Spółka oświadczyła, że nie ma danych dotyczących ilości odstąpień złożonych przez abonentów. Spółka poinformowała, że na dzień 31 maja 2017 r. świadczyła usługi na rzecz 5632 abonentów (konsumentów). Na dzień 31 maja 2016 r. liczba abonentów wynosiła 5169, a w dniu 31 grudnia 2016 r. Spółka miała 5402 abonentów. Na dzień 31 maja 2017 r. Spółka świadczyła następujące usługi dodatkowe: Bilingi w formie wydruku – 4485, Bilingi na płycie CD – 0, Bilingi na e-mail – 36, Bilingi online – 1111, Usługa Pakiet Bezpieczeństwa – 0, Usługa Dodatkowa – 4238. Do pisma dołączono Sprawozdanie finansowe Spółki za okres 1 stycznia 31 grudnia 2016 r. (k. 6521 akt adm.)

Wezwaniem z dnia 23 sierpnia 2017 r. Prezes UOKiK ponownie zobowiązał Spółkę do przekazania informacji wymienionych w piśmie z 21 czerwca 2017 r. w zw. ze wskazaniem przez Spółkę w piśmie z 17 lipca 2017 r., że przekazane informacje mogą być niepełne. (k. 4776 akt adm.)

W odpowiedzi z dnia 4 września 2017 r. Spółka oświadczyła, że nie prowadzi rozmów telefonicznych z konsumentami, nie posiada skryptów rozmów telefonicznych, rozmowy telefoniczne mogą być prowadzone przez partnerów Spółki, których wymieniono w piśmie z dnia 17 lipca 2017 r., nie posiada rozmów telefonicznych z maja 2016 i 2017 r. i nie prowadzi rozmów telefonicznych, które doprowadzają bezpośrednio do zawarcia umowy z konsumentem. W piśmie podano również, że Spółka prowadzi losowe rozmowy telefoniczne z konsumentami celem weryfikacji procesu zawierania umowy przez przedstawiciela Spółki. Rozmowa z konsumentem dotyczy ustalenia, czy przed zawarciem umowy partner udzielił konsumentowi wszelkich wymaganych informacji o nazwie Spółki, warunkach umowy, prawie do odstąpienia od umowy, czy pozostawił konsumentowi komplet dokumentacji składającej się na umowę. Przy piśmie nie przedstawiono dowodów (nagrań) na przeprowadzenie rozmów z konsumentami. Spółka wyjaśniła, że w przypadku uzyskania informacji o powtarzających się nieprawidłowościach dyscyplinuje partnerów stosując telefoniczne upomnienia. W ostateczności możliwe jest wypowiedzenie umowy z partnerem i

obciążenie go karą umowną. Do pisma dołączono wypowiedzenie pełnomocnictwa B. Z. w zw. z informacją, że przy pozyskiwaniu abonenta naruszył procedurę ochrony konsumenta. Ponadto w piśmie wskazano, że prowadzi szkolenia bezpośrednio po podpisaniu umowy z partnerem. Przed dopuszczeniem do pozyskiwania abonentów partner przechodzi szkolenie, które prowadzone jest przez pracowników Spółki jej siedzibie. (...) nie potrafiła wskazać dat szkoleń. Wskazała, że często szkolenia są przeprowadzane przy zawarciu umowy agencyjnej. Zakres szkole jest określony w „Procedurze Ochrony Konsumentów”. Spółka nie posiada listy osób przeszkolonych. W piśmie podano, że Spółka przeprowadza szkolenie osób wyznaczonych przez partnera do szkolenia ze stosowania procedur ochrony konsumentów. Dalsze szkolenia osób zawierających umowy z konsumentami są przeprowadzane przez partnera. Partner jest zobowiązany do stosowania przekazanej przez Spółkę „Procedury Ochrony Konsumentów”. Po odbyciu szkolenia za stosowanie procedury ochrony konsumentów przez przedstawicieli Spółki, którzy zawierają umowy z konsumentami i są pracownikami lub współpracownikami partnera, odpowiada partner. Spółka oświadczyła, że wszystkie usługi dodatkowe są zamawiane przez konsumentów w trakcie zawierania umów. Zgodnie z wolą konsumenta w umowie zaznaczana jest odpowiednia rubryka dotycząca usługi dodatkowej. (k. 4778 akt adm.)

W aktach administracyjnych znajdują się, skierowane UOKiK, oraz przekazane Prezesowi UOKiK przez rzeczników konsumentów i Prokuraturę Rejonową w B., skargi konsumentów na działania podejmowane przez przedstawicieli (...) w celu doprowadzenia do podpisania przez konsumentów umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych, które zostały zebrane w postępowaniu wyjaśniającym i włączone postanowieniem Prezesa UOKiK do materiału dowodowego. (k.401-4266 akt adm.) W składanych skargach konsumenci wskazywali, że przed podpisaniem umowy kontaktujący się z nimi przedstawiciele (...) nie informowali ich, że reprezentują innego operatora, w rozmowach telefonicznych pod pretekstem zmiany opłaty abonamentowej na niższą lub wymiany aparatu telefonicznego nakłaniali konsumentów do wyrażenia zgody na wizytę kuriera w domu abonenta. W czasie wizyty w domu wprowadzali konsumentów w błąd, że reprezentują dotychczasowego dostawcę usług dla abonenta, przedstawiali do podpisania umowę dotyczącą świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) lub nawet dwie umowy (k. 410-415 akt adm.) dotyczące świadczenia usług przez firmę (...) dla (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. (działających pod tym samym adresem w W.). Co do pierwszej umowy konsument złożył oświadczenie o odstąpieniu od pierwszej z tych umów, lecz nie zorientował się, że podpisał również drugą umowę. Przedstawiciele (...) nie informowali konsumentów, że podpisanie umowy dotyczy nowego operatora i spowoduje rozwiązanie umowy z dotychczasowym operatorem (k. 1622 akt adm.) nie podawali informacji o wysokości opłaty abonamentowej w cały okresie obowiązywania umowy, nie informowali o prawie do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni oraz nie pozostawiali konsumentom formularza oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

W aktach administracyjnych znajdują się również, przygotowane przez UOKiK ankiety dotyczące poszczególnych elementów współpracy (...) sp. z o.o. z konsumentami, obejmujące odpowiedzi konsumentów o zakresie świadczonych usług i cenniku usług, które zostały określone w umowie z (...), przeprowadzenia rozmowy telefonicznej poprzedzającej wizytę przedstawiciela (...), przebiegu wizyty przedstawiciela (...) dostarczającego konsumentowi umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez (...) oraz zakresu informacji przedstawionych przez niego w czasie wizyty, przedstawienia informacji o dokumentach pozostawionych konsumentowi przez przedstawiciela (...) podczas wizyty oraz realizacji samej umowy w tym informacji o podjętych przez konsumenta działaniach po powzięciu wiedzy o skutkach zawarcia umowy z (...). (przykładowo k. 1609, 1613, 1615, 1618, 1624 i 1665 akt adm.) Z treści ankiet wynika, że wizytę przedstawiciela była poprzedzona rozmową telefoniczną. Konsumenci nie byli informowani, że przedstawiciel operatora reprezentuje (...) sp. z o.o. a wizyta dotyczy podpisania umowy z nowym operatorem, o skutkach podpisania tej umowy, w tym obowiązku zapłaty kary z tytułu przedterminowego rozwiązania dotychczasowej umowy, o zakresie świadczonych usług, opłacie za aktywację, o usługach dodatkowych skutkach wypowiedzenia umowy przed terminem oraz pouczeniu o możliwości odstąpienia od umowy i pozostawieniu dokumentów związanych z umową, w tym formularza odstąpienia od umowy.

W aktach administracyjnych znajdują się także dokumenty dotyczące zawiadomień i reklamacji składanych przez konsumentów do Prezesa UOKiK po wszczęciu postępowania w sprawie stosowania przez (...) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r. Prezes UOKiK zaliczył w poczet materiału dowodowego pisma konsumentów, podmiotów trzecich ((...) S.A. pismo dn. 12 września 2017 r., (...) S.A. z dn. 31 października 2017 r., pismo organów publicznych) oraz fotokopie części akt prowadzonego pod nadzorem Prokuratury Okręgowej w P.sygn. akt V Ds.(...) śledztwa obejmującego m.in. działalność (...) pod zarzutem popełnienia przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. narażenia osób na niekorzystne rozporządzenie własnym mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (k.5053 – 5218).

Na dalszych kartach akt postępowania administracyjnego znajdują się następne skargi konsumentów z załącznikami oraz zawiadomienia o wprowadzających w błąd działaniach (...), złożone w roku 2016 i 2017 przez konsumentów do Prezesa UOKiK, Kancelarii (...), Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Rzeczników Konsumentów. W pismach konsumentów znajdują się również wypełnione przez nich ankiety dotyczące działań przedstawicieli (...) oraz przebiegu procedury zakończonej zawarciem przez konsumenta umowy z (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (k. 5219 – 6443 akt adm.)

Z pisma (...) S.A. z dn. 12 września 2017 r. wynika, że (...) otrzymało od abonentów szereg sygnałów o wprowadzaniu konsumentów w błąd co do tożsamości operatora, który oferuje nową umowę, prowadzeniu ogólnopolskiej kampanii cyfryzacji polegającej na zmianie przestarzałego sygnału analogowego na nowoczesny sygnał cyfrowy, co wiąże się z koniecznością wymiany telefonu. (...) przedstawiła również przypadki nadużyć działań (...) sp. z o.o. zakończonych podpisaniem przez wprowadzonych w błąd abonentów (...) umowy z (...) sp. z o.o. w W.. (k.6444 akt adm.)

W piśmie z dnia 31 października 2017 r. (...) S.A. poinformowało, że jej abonenci otrzymują telefony z informacją o konieczności dokonania modernizacji linii telefonicznej, która miałaby się odbywać w ramach abonamentu. Modernizacji ma dokonywać Centrum (...), które przejęło łącza (...) S.A. Z wiedzy posiadanej przez (...) wynikało, że informacje na temat modernizacji linii telefonicznej rozpowszechniane były przez (...) sp. z o.o. w W.. (k. 6479 akt adm.)

Ze znajdujących się w aktach śledztwa zeznań przedstawicieli (kurierów) wynika, że ich wizyty poprzedzone były rozmową telefoniczną i miały na celu umówienie konkretnego terminu wizyty kuriera w domu konsumenta. (k. 5053 – 5218 akt adm.) J. G., pracownik (...) (...), zatrudniony na stanowisku kuriera/przedstawiciela handlowego zeznał, że wysokość jego wynagrodzenia uzależniona była od ilości podpisanych umów. Z opisu wizyty w domu konsumenta dotyczącej podpisania umowy nr (...) na nazwisko P. wynika, że przedstawiciel wręczył konsumentowi umowę w celu jej podpisania. Całość podpisania umowy mogła trwać 3 minuty. J. G. zeznał, że nie przedstawiał się jako przedstawiciel (...), w czasie podpisywania umów nie informował żadnego z konsumentów, że zawierają umowy na usługi telekomunikacyjne i będą mieli numer w nowej sieci. (k. 5117 akt adm.)

Pismem z dnia 29 grudnia 2017 r. Prezes UOKiK wezwał Spółkę do podania wysokości obrotu osiągniętego w poprzednim roku obrotowym, złożenia dokumentów potwierdzających wysokość obrotu tj. rocznego sprawozdania finansowego z rachunkiem zysków i strat, oraz pisma z dnia 17 lipca 2017 r. w wersji jawnej. (k. 6518 akt adm.)

W piśmie z dnia 8 stycznia 2018 r. Spółka podała, iż w 2016 r. osiągnęła obrót w wysokości (...) zł oraz złożyła wersję jawną pisma z dn. 17 lipca 2017 r. i sprawozdanie finansowe za 2016 rok. (k. 6520 - 6533 akt adm.)

W dniu 2 lutego 2018 r. przedstawiciel Spółki zapoznał się z aktami postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie. (k.6543 akt adm.) Mimo złożenia wniosku o przedłużenie terminu na wypowiedzenie się na temat zebranych w postępowaniu administracyjnym materiałów i dowodów, który został przez Prezesa UOKiK uwzględniony, do dnia wydania zaskarżonej decyzji Spółka nie przedstawiła stanowiska w odniesieniu do zebranego w postępowaniu administracyjnym materiału dowodowego. (k.6544 i 6545 akt adm.)

Ze znajdujących się w aktach administracyjnych notatki służbowej z dnia 26 marca 2018 r. wynika, że do dnia sporządzenia notatki do właściwego dla Spółki (...) Urzędu Skarbowego oraz do Rejestru Przedsiębiorców KRS nie

wpłynęło sprawozdanie finansowe przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. w W. za okres od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. (k.6548 akt adm.)

Z informacji znajdującej się w złożonym przy odwołaniu rachunku zysków i strat wynika, że w roku 2017 Spółka osiągnęła obrót w wysokości (...)zł (k 2269 akt sąd.) Natomiast na stronie 17 pkt II 4 odwołania powód podał, że w roku 2017 osiągnął obrót w wysokości(...)zł. (k. 17 akt sąd.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W odwołaniu powód podnosił, że wszelkie działania związane z procesem zawierania umów o świadczenie przez Spółkę usług telekomunikacyjnych podejmowali pracownicy lub współpracownicy podmiotów zewnętrznych współpracujących ze Spółką. Zdaniem powoda w sprawie można mówić o określonej praktyce rynkowej podmiotów zewnętrznych a nie samej Spółki. Powód nie kwestionował zatem samego faktu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Wskazał jednak, że wszelkie działania sprzedażowe, stanowiące podstawę faktyczną opisu czynu zabronionego, były podejmowane przez pracowników spółek zewnętrznych, więc inny podmiot niż Spółka. Na podstawie przedstawionej w odwołaniu argumentacji powód stwierdził, że skoro nie był podmiotem, który stosował w stosunkach z konsumentami wymienione w zaskarżonej decyzji niedozwolone praktyki, Prezes UOKiK błędnie przyjął, iż podmiotem stosującym te praktyki była Spółka i bezpodstawnie nałożył na powoda kary pieniężne, naruszając art. 106 ust. pkt 4 uokik. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z informacji pochodzących z pisma Spółki z dnia 25 stycznia 2017 r. (k. 4320, 4322 akt adm.) oraz z informacji złożonej przez D. K. (1) PHU (...) w U. wynika, że pracownikom lub współpracownikom firm agencyjnych, którzy bezpośrednio zajmowali się pozyskiwaniem abonentów, Spółka udzielała pełnomocnictw podpisanych przez Prezesa Zarządu (...). (k. 4394-4396 akt adm.) Wobec tego, iż w odwołaniu powód nie kwestionował ustaleń Prezesa UOKiK, że działania, jakie w kontaktach z konsumentami podejmowali przedstawiciele Spółki (...), stanowiły niedozwoloną praktykę rynkową, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik, na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał te okoliczności za przyznane. Odnosząc się w świetle powyższego do podniesionego w odwołaniu zarzutu błędnego przyjęcia w zaskarżonej decyzji, że to Spółka stosuje niedozwolone praktyki wymienione w dyspozycji art. 24 ust. 2 uokik, i w zw. z tym Spółce nie można przypisać odpowiedzialności za działania podmiotów zewnętrznych wskazać należało, iż zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r. (sygn. akt III SK 80/13) przedsiębiorca może ponosić odpowiedzialność za działania podmiotów, którym powierzył wykonywanie swojej działalności, gdy skutki zachowań tych podmiotów można przypisać przedsiębiorcy na podstawie stosunku prawnego łączącego go z tymi podmiotami. Sąd Najwyższy przesądził ponadto, że podstawą przypisania przedsiębiorcy odpowiedzialności może być także zaniechanie w nadzorze nad działalnością sieci dystrybucji, jeśli spełni przesłanki praktyki rynkowej opisanej w art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Mając na uwadze przedstawione wyżej stanowisko Sądu Najwyższego, za prawidłową i zgodną z zasadami słuszności uznać należało przyjętą w zaskarżonej decyzji ocenę, że (...), jako podmiot, na którego rzecz wykonywane były usługi pozyskiwania nowych abonentów i który czerpał z tego tytułu bezpośrednie korzyści, ponosi odpowiedzialność publicznoprawną z tytułu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Podkreślenia wymaga, że działalność osób, którym (...) udzieliła pełnomocnictwa do działania w jej imieniu, miała charakter wykonawczo-pomocniczy względem Spółki. Przedstawiciele podlegali kontroli Spółki, która mogła rozwiązać z nimi współpracę cofając pełnomocnictwo. Konsumentom dokonującym czynności z przedstawicielem Spółki nie mieli wiedzy, jaki rodzaj stosunku prawnego wiąże przedstawiciela ze Spółką. Dla konsumentów Spółka i jej przedstawiciele stanowili jeden organizm gospodarczy. Działania przedstawicieli należy więc traktować jako działania Spółki, która powinna ponosić odpowiedzialność za naruszenie zbiorowych interesów konsumentów przez jej przedstawicieli. Ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż wbrew twierdzeniom w pismach składanych w toku postępowania administracyjnego oraz w odwołaniu Spółka nie podejmowała wystraszających działań w celu szkolenia przedstawicieli i kontroli sposobu, w jaki jej przedstawiciele wykonywali swoje działania. Również działania podejmowane przez Spółkę w zw. z powzięciem wiedzy o zabronionym zachowaniu przedstawiciela nie były adekwatne do skali i charakteru naruszeń, które były

sygnalizowane Spółce w pismach składanych przez pozyskanych przez przedstawicieli abonentów. Z dokumentów i wyjaśnień Spółki znajdujących się w aktach administracyjnych wynika, że szkolenia były prowadzone z Agentami, którzy byli odpowiedzialni za przeprowadzenie szkoleń ze swoimi pracownikami lub współpracownikami. Jednak Spółka nie weryfikowała faktu przeprowadzenia szkoleń i ich prawidłowości. W piśmie z dnia 4 września 2017 r. (k.4778 akt adm.) Spółka wskazała, że możliwe jest wypowiedzenie umowy z partnerem i obciążenie go karą umowną. Do pisma dołączono wypowiedzenie pełnomocnictwa B. Z. w zw. z informacją, że przy pozyskiwaniu abonenta naruszył procedurę ochrony konsumenta. W aktach administracyjnych brak jednak informacji o innych podejmowanych przez Spółkę działaniach kontrolnych i dyscyplinujących w stosunku do jej przedstawicieli. W świetle informacji o stosowanych działaniach brak podstaw do uznania, że podejmowane przez Spółkę środki zapobiegawcze były wystarczające dla przeciwdziałania stosowaniu przez jej przedstawicieli wobec konsumentów praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wskazanych w zaskarżonej decyzji. Mimo, że Spółka posiadała „Zasady Ochrony Konsumentów”, wobec znacznej ilości składanych przez abonentów skarg na sposób działania przedstawicieli Spółki w procesie zawierania umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz oświadczeń o odstąpieniu od umowy (od rozpoczęcia prowadzenia działalności do 30 września 2015 r. skuteczne w ocenie Spółki oświadczenia o odstąpieniu od umowy złożyło 589 abonentów - pismo z dnia 2 listopada 2015 r. k.129 – 132 akt adm.) , które znajdują się w aktach administracyjnych, brak podstaw do uznania, że zasady te były przestrzegane przez przedstawicieli w procesie zawierania umów z konsumentami. Również podejmowane przez Spółkę działania nie były wystarczające do wyegzekwowania na przedstawicielach przestrzegania Zasad Ochrony Konsumentów. Wynika z tego, że Spółka nie sprawowała należytego nadzoru nad działaniami przedstawicieli, czego efektem było stosowanie przez nich w kontaktach z konsumentami nieuczciwych praktyk rynkowych oraz nie podejmowała odpowiednich działań dla wyeliminowania tych nieprawidłowości w zachowaniu przedstawicieli. Wobec tego, iż przedstawiciele (...) na podstawie udzielonego im pełnomocnictwa działali w imieniu i na rachunek tego podmiotu, to na (...) spoczywa odpowiedzialność za stosowanie przez nich nieuczciwych praktyk rynkowych polegających na działaniach i zaniechaniach skierowanych do nieograniczonej liczby konsumentów, którzy potencjalnie mogli być abonentami powoda i stanowiły praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Stanowisko Sądu orzekającego w nin. sprawie znajduje również potwierdzenie w powołanym w odpowiedzi na odwołanie wyroku Sądu UE z 15 lipca 2015 r. (sygn. akt T-415/10). W tym stanie podnoszony w odwołaniu zarzut naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z treści skarg składanych przez konsumentów do Prezesa UOKiK lub do rzeczników konsumentów oraz ankiet wypełnionych przez konsumentów dobrowolnie wynika, że w rozmowie telefonicznej przed wizytą w domu informowano konsumentów o ogólnopolskiej akcji zmiany sygnału analogowego na cyfrowy i bezpłatną wymianą stacjonarnych aparatów telefonicznych. Po przybyciu do mieszkania konsumenta przedstawiciele (...) zachowywali się w sposób stwarzający u konsumentów wrażenie, że reprezentują ich dotychczasowego operatora telekomunikacyjnego, nie informowali, że są działającą w imieniu nowego operatora, a skutkiem podpisania przez konsumentów przedstawionych im dokumentów będzie zawarcie umowy z innym operatorem powiązane z rozwiązaniem umowy z ich dotychczasowym dostawcą usług telekomunikacyjnych. Konsumentom nie byli też informowani o negatywnych dla nich skutkach zawarcia umowy z nowym operatorem, o przysługującym im prawie do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od zawartej z (...) umowy i terminie do złożenia tego oświadczenia. Ze względu na sposób sformułowania treści umowy z zastosowaniem specyficznych i zrozumiałych wyłącznie dla profesjonalistów określeń nawet przeciętnie zorientowany konsument nie był w stanie zapoznać się i zrozumieć treść przedstawionej mu do podpisania umowy oraz załączników, np. zgody konkretnego abonenta na udostępnienie przez dotychczasowego jego operatora na rzecz (...) wymienionych w tym dokumencie danych abonenta. Dodać należy, że z uwagi na bezpośrednie uzależnienie wysokości wynagrodzenia przedstawiciela od ilości zawartych umów przedstawiciele Spółki ograniczali czas trwania wizyty w domu konsumenta nawet do trzech minut (k. 5117 akt adm.) i nie byli zainteresowani udzielaniem im wyczerpujących informacji na temat podpisywanych dokumentów, informując lub stwarzając wrażenie, że przedstawione do podpisu dokumenty dotyczą jedynie pokwitowania wymiany aparatu telefonicznego, co nie wiąże się z koniecznością ponoszenia przez abonenta jakichkolwiek opłat. Do odwołania powód dołączył dokumenty wskazujące, że konsumenci, którzy złożyli skargi do Prezesa UOKiK, otrzymali wszystkie wymagane dokumenty składające się na umowę świadczenia usług

telekomunikacyjnych przez (...) i zostali poinformowani o wszelkich przysługujących im uprawnieniach i obowiązkach wynikających z podpisania umowy z nowym operatorem. Złożone przez powoda w odwołaniu dokumenty dotyczą 571 konsumentów. (k. 84-2264 akt sąd.) Jednocześnie w aktach administracyjnych znajdują się skargi złożone przez tych samych konsumentów do Prezesa UOKiK, dotyczące wprowadzenia ich w błąd i nieudzielenia prawidłowych informacji przed podpisaniem umowy. (k. 401- 4267 akt adm.) Z treści skarg konsumentów wynika, że nie zostali prawidłowo poinformowani przez przedstawiciela Spółki przed podpisaniem umowy, że reprezentuje on nowego operatora, lub przedstawiciel Spółki poinformował, że reprezentuje ich dotychczasowego operatora. Wskazać tu można przykładowo złożoną przez powoda przy odwołaniu dokumentację dotyczącą I. Ż., M. P. (2), Z. J., L. B. i R. S. (k. 84-94 akt sąd) oraz złożone przez tych abonentów skargi znajdujące się w aktach administracyjnych (k. 401-411 akt adm.) Ze złożonych przez powoda dokumentów wynika, że formalnie wymienieni abonenci wyrazili zgodę na udostępnienie przez dotychczasowego operatora (...) ich danych lub złożyli oświadczenie o podpisaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...). Jednak z treści złożonych przez te same osoby skarg wynika, że w ich odczuciu do podpisania umowy doszło na skutek wprowadzenia ich w błąd przez przedstawicieli Spółki, nie zostali poinformowani o istotnych warunkach zawieranej umowy, nie zostali pouczeni przy podpisywaniu umowy o prawie do odstąpienia od umowy, nie zostali poinformowani o nazwie operatora, z którym zawierają umowę i nie wiedzieli, że osoba, która przedstawiła im dokumenty do podpisania, wprowadziła ich w błąd co do tożsamości operatora, w imieniu którego działała. Podkreślenia wymaga, że większość osób, z którymi doszło do podpisania umowy w wyniku wprowadzenia ich w błąd, było w podeszłym wieku i choćby ze względu na słaby wzrok miało ograniczoną możliwość zapoznania się z treścią przedstawianych im do podpisania dokumentów. Osoby te były łatwowierne i podatne na wprowadzenie ich w błąd, oraz miały obniżoną zdolność szybkiej orientacji, czego dotyczą przedstawione im dokumenty i jakie skutki wiążą się z podpisaniem przez nich tych dokumentów. Te charakterystyczne dla osób w podeszłym wieku cechy były wykorzystywane przez przedstawicieli Spółki w kontaktach z konsumentami. Na okoliczność wprowadzania konsumentów w błąd nie może mieć wpływu wskazywana w odwołaniu okoliczność, że konsumenci dobrowolnie podpisali dokumenty obejmujące umowę. Informacje dotyczące podstawowych elementów umowy nie były zamieszczone w treści samego dokumentu umowy, lecz znajdowały się również z cenniku usług. Ze względu na specjalistyczny styl, w jaki sformułowana została treść tych dokumentów, zamieszczone w nich informacje nie były zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta, który mimo, że posiada pewną wiedzę i doświadczenie, może czegoś nie wiedzieć i z tego powodu nie jest w stanie podczas jednej wizyty zrozumieć wszystkich informacji przekazywanych mu przez przedstawiciela przedsiębiorcy, niezbędnych do świadomego podjęcia decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Konsumenci, którzy podpisali umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) złożyli oświadczenia, że przed podpisaniem umowy nie zostali prawidłowo poinformowani o okolicznościach dotyczących przedsiębiorcy oraz skutkach i obowiązkach wynikających z podpisania umowy i oświadczyli, że do podpisania przez nich umowy doszło w wyniku wprowadzenia ich w błąd. Skoro z oświadczeń konsumentów wynika, że do podpisania umowy doszło w następstwie wprowadzenia ich w błąd, zdaniem Sądu okoliczność, iż na przedstawionych przez Spółkę dokumentach znajdują się ich podpisy nie wyklucza możliwości, że w momencie składania podpisu konsumenci nie byli prawidłowo poinformowani, że zawierają umowę z nowym operatorem telekomunikacyjnym, zapoznali się i zrozumieli treść umowy i mieli wystarczającą wiedzę o skutkach wynikających dla nich z złożenia podpisu. Złożenie podpisu pod dokumentem nie jest dowodem, że na skutek braku informacji lub przekazania im mylących informacji, przed podpisaniem umowy konsumenci nie byli wprowadzeni w błąd. Okolicznością potwierdzającą, że konsumenci zostali wprowadzeni w błąd jest fakt złożenia przez niech oświadczeń, że gdyby mieli odpowiednią wiedzę, nie podpisałiby umowy. Znajduje to potwierdzenie w złożonych przez nich skargach na działanie Spółki oraz oświadczeniach o odstąpieniu od umowy. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 12 września 2003 r. (sygn. akt. I CKN 504/01) w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do uznania, że działanie Spółki spełniało przesłanki niedozwolonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wystarczające jest wykazanie, że działaniem przedsiębiorcy pokrzywdzony zostanie choćby jeden konsument. Ponadto zgodnie z przepisem art. 1 ust. 2 uokik, do zastosowania przepisów ustawy o ochronie konsumentów i konkurencji wystarczające jest wskazanie, że określone zachowanie może wywołać negatywne skutki dla konsumentów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Znajdujące się w aktach administracyjnych dowody w postaci skarg składanych przez konsumentów do Prezesa UOKiK potwierdzają, że przed podpisaniem umowy z (...) przedstawiciele Spółki nie przekazywali konsumentom

informacji o fakcie podpisywania umowy z nowym operatorem oraz skutkach wynikających z podpisania umowy. Z powyższego wynika, że do stwierdzenia, iż działanie przedsiębiorcy spełniało przesłanki niedozwolonej praktyki rynkowej naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wystarczające jest wystąpienie potencjalnej możliwości naruszenia tych interesów, która wywoływała lub mogła wywołać skutki dla konsumentów. Z tego względu zarzut naruszenie art. 26 w zw. z art. 24 uokik poprzez wydanie decyzji pomimo braku stwierdzenia (udowodnienia), że Spółka stosuje praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów należało uznać za nietrafny. Nawet jeżeli w procesie zawierania umów z konsumentami nie wszyscy przedstawiciele Spółki w stosunkach z konsumentami stosowali niedozwolone praktyki rynkowe, naruszające zbiorowe interesy konsumentów, okoliczność ta nie zwalniała jednak powoda z odpowiedzialności z tytułu stosowania przez jego przedstawicieli niedozwolonej praktyki i brak podstaw do uznania, że postawione powodowej Spółce w zaskarżonej decyzji zarzuty i nałożenie kar pieniężnych było bezpodstawne i nieuzasadnione. Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności oraz stanowisko wyrażone w powołanym wyroku Sądu Najwyższego, za niezasadne uznać należało zarzuty powoda dotyczące naruszenia art. 26 ust. 1 i ust. 2 uokik w zw. z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 uokik oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik oraz przepisów art. 5 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 2 upnpr, art. 6 ust. 1, art. 3 pkt 1 i art. 9 pkt 6 upnpr. W tej sytuacji bez znaczenia w sprawie były zgłoszone w odwołaniu wnioski o dopuszczenie dowodów z przesłuchania świadków, wszystkich konsumentów z listy, którzy wnieśli skargi na działanie Spółki, bowiem dotyczyły okoliczności, które nie były kwestionowane przez pozwanego oraz nie budziły wątpliwości Sadu i z tej przyczyny nie wymagały przeprowadzenia dowodu i prowadziłyby do zbędnego wydłużenia postępowania. Z tych samych przyczyn bez wpływu na ocenę zaskarżonej decyzji były również dowody z zeznań świadków, pracowników Spółki na okoliczność sposobu rozpatrywania złożonych w terminie oświadczeń o odstąpieniu od umowy i obowiązujących w Spółce procedur posprzedażowych i administracyjnych oraz dowody z przesłuchania pracowników i współpracowników Spółki dotyczące obowiązujących procedur sprzedażowych, współpracy i nadzoru nad partnerami zewnętrznymi pozyskującymi klientów, zakresu szkoleń partnerów w kwestii pozyskiwania klientów oraz braku zlecenia partnerom pozyskującym klientów działań marketingowych związanych z modernizacją lub cyfryzacją sieci telekomunikacyjnych i braku prowadzenia przez Spółkę jakiegokolwiek kampanii z tym związanej. Zdaniem Sądu okoliczności, których wykazaniu miały służyć wymienione wyżej dowody, nie były przedmiotem stawianych powodowi w zaskarżonej decyzji zarzutów, nie były między stronami sporne, nie budziły też wątpliwości Sądu oraz nie miały wpływu na ocenę zasadności odwołania i w zw. z tym nie wymagały przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków. Z powyższych przyczyn Sąd, na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. pominął wnioski dowodowe dotyczące dopuszczenia dowodów z zeznań świadków, zgłoszone w odwołaniu oraz w odpowiedzi na odwołanie. W ocenie Sądu istotne dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie informacji znajdujących się w dokumentach zebranych w postępowaniu administracyjnym oraz dowodach z dokumentów złożonych przez strony wraz z odwołaniem i odpowiedzią na odwołanie.

Wobec stwierdzenia, że działania osób działających na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez powodową Spółkę, poprzez wykorzystywanie braku wiedzy i doświadczenia konsumentów, co było sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszało interesy konsumentów, spełniało przesłanki nieuczciwych praktyk rynkowych naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes UOKiK uprawniony był do nałożenia na powoda kar pieniężnych w wysokości ustalonej na zasadach wynikających z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

W ocenie Sądu Prezes UOKiK prawidłowo uznał, że skoro opisana w pkt 1 ppkt 1 zakazana praktyka, polegająca na wprowadzeniu konsumentów w błąd przejawiała się w dwojaki sposób, wymieniony w pkt I ppkt 1a oraz 1b decyzji, uzasadnione było nałożenie na powoda dwóch kar pieniężnych odrębnie z tytułu każdego przejawu stosowania niedozwolonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Opisana w pkt 2 decyzji zakazana praktyka, polegająca na utrudnianiu konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy, przejawiała się nieinformowaniem konsumentów o prawie odstąpienia od umowy oraz niewydawaniem konsumentom wzoru formularza odstąpienia od umowy. Obowiązek poinformowania konsumenta o prawie do odstąpienia od umowy oraz obowiązek doręczenia formularza odstąpienia od umowy wynikają z przepisów ustawy o prawach konsumenta i mają zastosowanie tylko w przypadku zawierania umowy z konsumentem poza lokalem przedsiębiorstwa. W przypadku, gdy umowa zawierana jest w lokalu przedsiębiorstwa, kontrahent nie ma obowiązku informowania

konsumenta o prawie do złożenia przez niego oświadczenia o odstąpieniu od umowy i doręczenia mu wzoru formularza odstąpienia od umowy. Z tej przyczyny wzór formularza oświadczenia odstąpienia od umowy nie jest elementem pełnej dokumentacji umownej, który w każdym przypadku powinien być konsumentowi doręczony. Brak doręczenia wzoru tego dokumentu jest jednym z przejawów utrudniania konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy lecz nie może być uznany za praktykę tożsamą z praktyką polegającą na niedoręczeniu konsumentowi pełnej dokumentacji umownej, wymienioną w pkt I ppkt 3 zaskarżonej decyzji. Wobec tego podniesiony w pkt 9 odwołania zarzut naruszenia art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez nałożenie odrębnych kar z tytułu praktyki wymienionej w pkt I ppkt 2 a) i b) oraz praktyki wymienionej w pkt I ppkt 3 decyzji był bezzasadny. Z informacji wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z treści pism konsumentów składanych do Prezesa UOKiK i rzeczników konsumentów oraz treści ankiet wypełnionych przez konsumentów wynika, że stosowanie zakazanej praktyki, wymienionej w pkt I ppkt 4 polegającej na żądaniu zapłaty z dodatkowe usługi, które nie zostały zamówione przez konsumentów, również należało uznać za udowodnione. W zw. z tym, stosownie do treści art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik z tytułu stwierzonego naruszenia Prezes UOKiK uprawniony był do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej.

Skoro wymienione przez Prezesa UOKiK w tych punktach decyzji praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów przejawiały się odmiennym działaniem, nałożenie na powoda odrębnej kary pieniężnej z tytułu stosowania każdej wymienionej w zaskarżonej decyzji praktyki było w pełni uzasadnione. Podkreślić należy, że w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożenie na przedsiębiorcę w jednej decyzji kilku odrębnych kar pieniężnych nie jest zabronione. Za wydaniem jednej decyzji dotyczącej stosowania kilku praktyk, oraz nałożeniem w niej na przedsiębiorcę osobnych kar pieniężnych z tytułu stosowania każdej stwierdzonej praktyki przemawiają również względy ekonomii procesowej.

W odniesieniu do podnoszonych w odwołaniu zarzutów dotyczących przyjęcia za podstawę do ustalenia wymiaru kary dochodu Spółki uzyskanego w roku 2016 a nie w roku 2017 wskazać należy, że nawet jeżeli takie działanie Prezesa UOKiK nie było zgodne z zasadą wynikającą z przepisu art. 106 ust. 1 uokik, okoliczność ta nie może jednak stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania i uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji. Z dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych wynika, że przed wydaniem decyzji Spółka nie przedstawiła Prezesowi UOKiK dokumentów i informacji dotyczących obrotu za rok 2017 i nie złożyła stosownych dokumentów do urzędu skarbowego i KRS. W tej sytuacji Prezes UOKiK na podstawie art. 106 ust. 7 uokik uprawniony był do przyjęcia w zaskarżonej decyzji jako podstawy do ustalenia wysokości nakładanych kar pieniężnych obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok 2017. Ponadto wskazać należy, że przyjęcie za podstawę wymiaru kary dochodu powoda z roku 2017, którego poziom był wyższy od dochodu z roku 2016 skutkowałoby koniecznością nałożenia na Spółkę wyższych kar pieniężnych, od nałożonych w zaskarżonej decyzji. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK określił w sposób wyraźny i czytelny datę rozpoczęcia stosowania zakazanych praktyk jako datę rozpoczęcia prowadzenia działalności (koniec kwietnia 2015 r.) i rozpoczęcia od 1 sierpnia 2015 r. współpracy z Centrum (...) sp. z o.o. (k. 131 v. akt adm.). Z uwagi na brak informacji o zaprzestaniu przed wydaniem zaskarżonej decyzji stosowania zrzucanych praktyk niedozwolonych Prezes UOKiK nie miał możliwości podania w decyzji okresu stosowania zakazanych praktyk. Zdaniem Sądu okres trwania naruszenia, którego dotyczy zaskarżona decyzja, związany jest z treścią rozstrzygnięcia i nie może przekraczać daty jej wydania tj. 26 marca 2018 r. W tym stanie podniesione w pkt 1, 2, 3 i 4 odwołania zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły uzasadniać uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu do zarzutów nałożenia kar w niemal maksymalnej wysokości wskazać należało, że mimo napływających skarg konsumentów dotyczących stosowania przez osoby reprezentujące przedsiębiorcę niedozwolonych praktyk rynkowych Spółka nie podejmowała żadnych działań w celu zmiany zachowania jej przedstawicieli. Biorąc pod uwagę, że powód miał świadomość istnienia nieprawidłowości, jednak nie podejmował działań zaradczych, uzasadnione było przyjęcie w decyzji, iż działanie Spółki miało charakter umyślny. Z uwagi na doniosłe znaczenie, długotrwałość i zasięg naruszenia, które praktycznie obejmowało obszar całego kraju, ustalenie wymiaru kar w tytułu każdego ze stwierdzonych naruszeń na jednym poziomie było uzasadnione. W ocenie Sądu kara w wysokości(...)obrotu Spółki z roku 2016, czyli niższego niż w roku 2017, nie została ustalona na poziomie wygórowanym. Ponadto wskazać należało, że wysokość nałożonych kar mieści się w granicach ustawowych i nie została ustalona w najwyższym dopuszczalnym

wymiarze. Powyższa okoliczność przemawia za uznaniem, że przy ustalaniu wysokości nakładanych kar Prezes UOKiK uwzględnił okoliczności łagodzące, mające wpływ na ich obniżenie. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podkreślenia wymaga, że wysokość kary powinna umożliwiać spełnienie przewidzianej przez ustawodawcę funkcji wychowawczej, prewencyjnej i represyjnej kary nie tylko w odniesieniu do ukaranego podmiotu, ale również w stosunku do innych działających na danym rynku przedsiębiorców w celu wyeliminowania lub ograniczenia stosowania w przyszłości kolejnych tego samego rodzaju praktyk niedozwolonych. Z tej przyczyny wysokość nakładanej kary nie może być zbyt niska i musi stanowić dla przedsiębiorcy odpowiednią dolegliwość. W przeciwnym razie nakładanie kary nie pozwalałoby na realizację wskazanych wyżej funkcji. Zaznaczyć wypada również, że podniesione w pkt 5, 7 i 11 odwołania zarzuty naruszenia art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik i art. 111 uokik nie zostały przez powoda poparte żadnymi dowodami i z tej przyczyny również nie zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do zarzutów odwołania, dotyczących naruszenia przepisów postępowania administracyjnego wskazać należało, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) tego rodzaju zarzuty są nieskuteczne. Ze względu na specyficzny charakter prowadzonego postępowania SOKiK nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedzało postępowanie sądowe. Celem postępowania przed SOKiK nie jest przeprowadzenie kontroli legalności postępowania administracyjnego jak to czynią sądy administracyjne, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. SOKiK jako sąd cywilny, prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. W toku postępowaniu SOKiK uwzględnia materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, jeżeli uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. Zdaniem Sądu nawet, gdyby pominąć przedstawione wyżej okoliczności, w sprawie brak podstaw do uznania za zasadne zarzutów powoda dotyczących wydania zaskarżonej decyzji z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK w sposób wyczerpujący ustalił stan faktyczny oraz przeprowadził obszerną i wyczerpującą analizę zebranego materiału dowodowego dokonując jego oceny w granicach swobodnej oceny dowodów z uwzględnieniem wszelkich okoliczności sprawy. W tym stanie podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia wymienionych w odwołaniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, oraz wskazane w pkt 14 i 18 odwołania zarzuty nie miały znaczenia w sprawie i nie mogły stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania i uchylenia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne - art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Zgodnie z art. 15z³ ust, 1 ustawy z dnia 20 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374 ze zm.) w brzmieniu nadanym art. 46 pkt 21 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-Cov-2 (Dz.U. z 2020 r. poz. 875) sąd rozpoznający sprawę uprawniony jest do skierowania sprawy na posiedzenie niejawne. Strona może w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia złożyć wnioski o rozpoznanie sprawy na rozprawie. W nin. sprawie Sąd zarządzeniami z dnia 27 i 28 kwietnia 2021 r. oraz 19 maja 2021 r. zawiadomił obie strony oraz uczestnika postępowania o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne na podstawie wskazanych wyżej przepisów. Zarządzenie zostało skutecznie doręczone stronom i uczestnikowi postępowania z pouczeniem o możliwości wniesienia sprzeciwu w terminie 7 dni. (dowód w aktach) Wobec tego, że żaden z uprawnionych podmiotów nie wniósł na doręczone zarządzenie sprzeciwu, Sąd Okręgowy po zapoznaniu się ze stanowiskami stron uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.